૭૮૬

માંગરોલવાળા મહાન

મોટામીયાં સાહેબના પરચા.

એક વેજીટેરીઅન મહાત્માના ચમત્કારો.

જુદા જુદા પત્રો ઉપરથી સંગ્રહ કરી

છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર.

માસ્તર કાસમભાઈ સુલેમાનભાઈ.

મુ. કડી-(ગુજરાત.)

હીજરી સન ૧૩૩૨. સંવત ૧૯૭૦

આવૃતી પહેલી પ્રત ૧૦૦૦

અમદાવાદમાં ધી નિઝામીયા પ્રી. પ્રેસમાં નીઝામુદ્દીન કુરેશીએ છાપી.

દીબાચો.

... મ ... મુરશીદોના નામો, વર્ણન અને તેમની રહેણી કરણી જગતને કલ્યાણકારી ... એવા નામવરોના જીગરોમાં કુદરતની કૃપાનો સદા વાસ થએલો રહે છે એથી તેમના મુખમાંથી જે વચનો નિકળે છે તે અમૃતમય અને કલ્યાણકારી હોય છે

પીર મો ામીયા સાહેબ પણ તેવા મહાત્મા હતા જેમ આ કિતાબ વાચનારા જાણી શકશે

... પીર સાહેબના ચમત્કારો વિસ્મૃત થવા ના પામે તથા મુરીદો અને ભક્તિભાવથી ... અન્ય જનોને વારંવાર તેનુ મનન કરવાનુ બને એટલા માટે કિતાબ રૂપે તેને સંગ્રહી રાખવા આ યત્ન કરવામાં આવ્યો છે. આ ચમત્કારો — ... મુંબાઈ ખાતે પ્રગટ થતા ... ઇસલામી ... અખબાર ઇસ્લામમા પ્રથમ પ્રગટ થએલા હતા તે ઉપરથી તથા પીરની ગાદીના કેટલાક મુરીદો તરફથી ... મેળવી તે ઉપરથી આ કીતાબ પ્રગટ થવા પામી છે

આ ' ... ' ... રૂપે ... દિબાચાની તેને ... નથી તે ... ખુલાસા રૂપે ... લાગ્યુ છે

આશા છે ... બીજી ... અન્ય ... (વાચન) અને મનન ...

...

મુ૦ કડી — (ગુજરાત) ... પ્રસિદ્ધ કર્તા.

૭૮૬

મહાત્મા પીર

મોટામીયાં સાહેબ.

તેમના પરચા.

ભરૂચ અને સુરત વચ્ચે આવેલા કોસંબા-ઝંખવાવ રેલવેના પ્રખ્યાત માંગરોલ ગામમાં વડાપીર સૈયદના હજરત **મોટા મીયાં** સાહેબની દરગાહ છે. તેમનો ઓરસ દર વરસે પોસ સુદ બીજને રોજ મોટી ધામધુમથી માંગરોલમાં થાય

છે. આ પીર સાહેબ પ્રખ્યાત વેજીટેરીઅન મહાત્મા પીર સેયદના શાહ કાયમદીન બાવા સાહેબના ભાઇ પીર ઇનાયતમીયાં સાહેબના દીકરા હતા. તેમનો જન્મ આજથી આસરે બસો વરસ ઉપર અમદાવાદ પાસેના કડી ગામમા થયો હતો સુલુકનુ જ્ઞાન તેમના વડીલોથી ચાલતુ આવ્યુ છે તેથી તેના પ્રસાદ તેમને પણ જોઇએ તેટલા મળ્યો હતો. નાનપણથીજ જ્ઞાનના સસ્કાર પડેલા હોવાથી તેમનુ દીલ ઉઘડેલુ હતુ તેઓ ખુદાનું નુર હમેશા જોતા હતા અને તેના પ્રેમમા મસ્ત રહેતા હતા આખુ કુરાને શરીફનુ પુસ્તક તેમને મહોડે હતુ જે તેઓ હમેશા પઢયા કરતા હતા. અરબી, ફારસી, હીદી, ગુજરાતી, સસ્કૃત વીગેરે ભાષાઓનુ તેમને જ્ઞાન હતુ તો પણ અભીમાન તેમનામા જરા પણ નહતુ. તેઓ એક સાધુની માફક પોતાની જીદગી ગાળતા હતા પોતાના દાદા હજરત બદરૂદીન મસ્તાન સાહેબની પોતાના મુરીદોને લાગલ બદ દુઆ મટાડવા તેઓ પોતાના કાકા સેયદના હજરત કાયમદીન બાવા સાહેબની માફક ઘણી કોશીશ કરતા હતા અને દેશો દેશ ફરી તેમને ખોળી દીલાસો આપતા હતા આવી રીતે ખોળ કરતા કરતા તેઓ તાપી અને

નર્મદા વચ્ચે આવી ત્યાંના મુરીદોને દીલાસો આપી આગળ વધવા તૈયારી કરતા માંગરોલ ગામમા આવી પહોંચ્યા. માંગરોલ જતી વખતે આમડેરા વાળી ખાડી ભરપુર હતી અને પાણી ઘણુ હતુ. લોકો ત્યા ખાડી ઉપર નહાતા હતા અને લુગડાં ધોતા હતા પીર સાહેબે એક જણને પુછ્યુ કે ભાઇ ખાડીમા પાણી કેટલુ છે અને કેમ કરીને ઉતરાય છે ત્યારે તેણે કહ્યુ કે છાતી સમાણી છે અને અંદર થઇ ને ઉતરાય છે, જો પેલે પાર જવું હોય તો ઉતરીને જાઓ. પીર સાહેબે કહ્યુ કે લુગડા ન પલળે એવો કઇ રસ્તો છે? ત્યારે તેણે કહ્યુ કે પાણી ઉપર અદ્ધર જાઓ તો રસ્તો છે જો કરામત કે કાંઇ પાણી હોય તો લુગડા પલળે નહીં. તે ઉપરથી પોતે ખુદાતાલાનુ નામ લઇને પાણી ઉપર પગ મુક્યો અને ચાલવા માડ્યુ જેમ કોઇ જમીન ઉપર ચાલે છે તેમ પોતે પાણી ઉપર ચાલીને સામી બાજૂ સુધી જઇ પહોચ્યા, એટલે તો ત્યા હતા તે લોકો હેરત પામી ગયા અને પીર સાહેબની પાછળ દોડ્યા પીર સાહેબ તો પોતાના ધ્યાનમા ચાલ્યા કરતા હતા લોકોએ જાણ્યુ કે ખરેખર કોઇ ઓલીઆ-મહાત્મા છે તેથી તેઓ તેમની પાછળ પાછળ માંગરોલ સુધી ગયા અને ત્યાના લોકોને

ઉપરની હકીકત કહી. ત્યાંના લોકો પણ એ હકીકત સાંભળી ઘણા અજાયબ થયા. પીર સાહેબ માંગરોલમાં થોભ્યા એટલે તો આખુ ગામ ભેગુ થઇ ગયુ. માંગરોલ ગામ તે વખતે ધીચ જંગલમાં હતું અને ત્યાં એવી ઝાડી હતી કે વાઘ બોલાવ્યો બોલ દેતો હતો. આસપાસ માત્ર જગલ હોવાથી તેમ લોકોની બ્હોસ ઘણી હોવાથી પીર સાહેબ ત્યાં થોભ્યા. બીજે દિવસે ઘણા લોકો તેમની સેવામાં હાજર થયા અને તેમની વાણીનો પ્રસાદ લેવા લાગ્યા. લોકો બેઠા હતા તેવામાં એક મોટો વાઘ પણ ત્યા આવી પહોંચ્યો. વાઘને જોઇ લોકો ગભરાવા લાગ્યા અને બેચેન થઇ નાસવા જતા હતા તેવામા પીર સાહેબે કહ્યું કે ગભરાશો નહિ. એ પણ તમારી માફક મને જોવા આવ્યો છે. પીર સાહેબના કહેવાથી તથા વાઘના શાંતપણે બેસી જવાથી લોકો અજાયબ થયા, અને આ કરામત નજરે જોયાથી પીરને ઘણાજ માનવા લાગ્યા. વાઘ હમેશાં પીરની જગા આગળ આવ્યા કરતા હતા જે લોકો પોતાની નજરો નજર જોતા હતા. લોકોનુ ઇમાન ઘણું હોવાથી તથા આસપાસ જગલ છે તેથી ખુદાની બંદગી કરવાનું ઠીક પડશે વીગેરે બાબતોથી પીરે અભરામજી બોઆતના ત્યાં પ્રથમ પોતાનો મુકામ કર્યો.

અને પછી અલગ ઉતારો લીધો. [એક દિવસ પીર સાહેબ પોતાના મુકામ ઉપર બેઠા હતા તેવામાં એક રજપુતનો ખાટલો આવ્યો. આ ખાટલામા એક જવાન રજપુત બેભાન પડયો હતો અને તેના સગાં વહાલાં રોતાં હતાં. એ રજપુતને આગલા દિવસનો સાપ કરડયો હતો અને ઝેર ગઢવાથી એ બેહોશ થઇ ગયો હતો તેના લાગતા વળગના પીર સાહેબ પાસે તેને લઇ આવી કહેવા લાગ્યા કે પીર બાપજી આને સાપ કરડયો છે ઘણા ઇલાજ કર્યા પણ ઉતરતો નથી અને હવે બેહોશ થઇ મુડદુ થઇ ગયો છે પીર સાહેબે ખાટલો ઉતરાવી પોતાની પાસે મુકાવ્યો અને પાણી મત્રી તેના ઉપર છાટવા માંડયુ. જેવુ પાણી છાટયુ તેવાજ પેલો ઇલમના જોરથી બેઠો થયો અને તેનુ ઝેર ઉતરી ગયુ. આ જોઇ ઘણા હીદુઓ અજાયબ થયા અને પીર સાહેબને માનવા લાગ્યા.

એક દિવસ એક વહોરો પીર સાહેબની સેવામાં હાજર થઈ અરજ કરવા લાગ્યો કે હુ મારા ખેતરમાં ઘણી મહેનત કરૂ છું અને ઘણુ ખાતર નાખુ છું તો પણ તેમાં જોઇએ તેવો પાક થતો નથી માટે આપ દુઆ કરો કે સારો પાક

થાય. પીર સાહેબે ફરમાવ્યું કે ચાલો આપણે તારા ખેતરે જઇએ અને જોઇએ કે કેમ પાકતું નથી. તે ઉપરથી પોતે તેની સાથે તેના ખેતરમાં ગયા અને બધે ફરી માટી ઉપર દમ પડી એ ખેતરમાં છાંટી અને થોડી માટી ખાતર સાથે મેળવી ખેતરમા નાખવા તેને આપી અને કહ્યુ કે આપણને ખુદા તઆલા જે આપે છે તેમાં બીજાઓનો પણ ભાગ છે માટે તમારે ખેરાત ખાતે પણ કાંઇક ભાગ કહાડવો જોઇએ. પોતે ફરમાવ્યુ કે વીસ મણે એક મણ ખેરાત કહાડજે અને તેને "ફરીદી" નામ આપી જે માણસ માગી શકતા ન હોય તેમને આપજે એ માણસે એ પ્રમાણે કર્યુ અને ત્યારથી તેના ખેતરમા એવુ પાકવા માંડયું કે થોડી મુદતમા તે માલામાલ થઇ ગયો. આથી "ફરીદી" કહાડવાનો રીવાજ ચાલુ થયો અને ખેરાત એટલે દરજજે વધી કે જેને લીધે લોકો ઘણા સુખી થયા અને તેમનામાં પૈસાનો વધારો થયો. હાલ પણ કેટલાક લોકો ફરીદી કહાડે છે અને ઘણા સુખી છે. માંગરોલમાં હાલ જે મોટાં ઘરો છે તે પીર સાહેબની દુઆથીજ થયેલાં છે. એ ઘર વાળા પીર સાહેબ ઉપર પોતાનો જાન કુરબાન કરતા હતા અને તેમના ફરમાન પ્રમાણેજ ચાલતા હતા.

તેમના હુકમથી જરા પણ ડગતા નહીં. હમેશાં તેમની સેવા ચાકરીમાં હાજર રહેતા હતા.

પીર સાહેબ હમેશાં ખુદા તઆલાના ધ્યાનમાં રહેતા હતા અને લોકોને સારે માર્ગે લાવતા હતા. તેમના મુકામ પર હમશાં લોકો હાજર થતા અને માલીકના ગુણ ગાતા. પીર સાહેબ તેમની વાણી સાંભળતા અને તેમને સમજણ પાડી જ્ઞાન આપતા. આથી ઘણા લોકો માંગરોલમાં આવવા લાગ્યા અને પીરના મુરીદ થઇ જ્ઞાનથી ભાગ્ય-શાળી થવા લાગ્યા. મામલો એટલે સુધી પહોંચ્યો કે મોટા મોટા મહાત્માઓ પોતાના મનની શંકાનો ખુલાસો કરવા પીર સાહેબ પાસે આવવા લાગ્યા. પીર સાહેબની કરામતનો શોરો ચો તરફ થયો અને તેઓ તે વખતના કુતુબ ગણાવા લાગ્યા. [એક દિવસ તેઓ પોતાના મુકામ પર બેઠા હતા તેવામાં તેમનો એક મુરીદ આવીને કહેવા લાગ્યો કે બાવા સાહેબ મારો ભાઈ ખાડીની સામે પાર ખેતરમાં સવારે ગયો હતો અને આજ વરસાદ ઘણો પડવાથી ખાડી ભરાઇ ગઇ છે અને પાણી પુર જોરમાં જાય છે. હવે સાંજ પડવા આવી છે છતાં પાણી ઉતર્યું નથી. મારો ભાઇ સામી

બાજુએ અભગય છે. માટે આપ મહેરબાની કરી તે આ પાર આવે એવુ કરો. નહી તો જો રાત પડશે તો વાઘ તેને ત્યાં મારી નાખશે. એટલુ કહી તે રડવા લાગ્યો. આથી પીર સાહેબને ઘણી દયા આવી અને તેઓ તેની સાથે ખાડી ઉપર ગયા. ત્યાં જઇને જુએ છે તો ખાડી બને કાઠે જઇ રહી છે અને પેલો માણસ સામે કાંઠે નિરાશ થઇ બેઠો છે. પોતે ત્યાં મગરેબની નમાજ પડી અને પછી ખુદાનુ નામ લઇ ચાકડીઓ સાથે પાણી ઉપર ચાલી સામે પાર ગયા અને તેનો હાથ પકડી ચાલવા કહ્યુ એટલે તે પણ પીરના આસરાથી પાણી ઉપર ચાલવા લાગ્યો અને તુરત આ પાર પીરની સાથે આવી પહોંચ્યો. આ જોઇ ઘણા લોકો તાજુબ થયા અને પહેલાં પીર આમડેરાની ખાડીમાં પાણી ઉપર ચાલીને આવ્યા હતા એ વાત ઉપર તેમનો પુરો વિશ્વાસ બેઠો. પેલો બિચારો પીરને નમ્રતા પૂર્વક આજીજી કરી પગે પડી પોતાને ઘેર ગયો અને જીવ બચવાથી લાખ લાખ ઉપકાર માનવા લાગ્યો.

એક દિવસ પીર સાહેબ પાસે એક સાધુ આવ્યો. આ

સાધુ ભરૂચ પાસે શુકલતીર્થ નજીક કબીર વડ આગળ રહેતો હતો. અને વેદાંત વિદ્યામા ઘણો પહોંચેલો હતો તેની ઉમર સવાસો વરસની હતી પણ તે સમાધિનો પ્રયોગ કરતો હતો તેથી તેની ઉમર એટલી જણાતી નહોતી સમાધી કરતી વખતે તેની રૂહ (આત્મા) બ્રહ્માંડમા થઇ જન્નત (સ્વર્ગ) ના દરવાજા સુધી જઇ પહોચતી પણ ત્યાથી આગળ વધવાનો માર્ગ મળતો નહિ. એ સાધુએ ઘણાં ફાફા માર્યા પણ કાઇ વળ્યુ નહિ આખરે તેણે કોઇ મહાત્મા પાસે જઇ પોતાની હકીકત જાહેર કરી કાઇ ખુલાસો મેળવવાની ઇચ્છા કરી. તે સાધુ પોતાના મુકામ ઉપર થી નીકળ્યો અને ફરતો ફરતો અંકલેશ્વર તાલુકાના ખરોડ ગામે આવ્યો. ખરોડ ગામ હાલ મુંબાઇ અને વડોદરા વાળી લાઇન ઉપર પાનોલી સ્ટેશનથી એક ગાઉ થાય છે. ત્યાં તે વખતે હજરત બડા સાહેબ ચિસ્તી કે જે ભજન કલામમાં "બડા" નામથી મશહુર છે તે હયાત હતા. તેમને પેલો સાધુ મળ્યો. સાધુને સાધુ મળવાથી આનંદની વાતો થવા લાગી. તે દરમ્યાન સાધુએ બડા સાહેબને પોતાની હકીકત કહી. હજરત બડા સાહેબે કહ્યુ કે તમારી ભકિત-પ્રયોગમાં કાઇ ભુલ થએલી લાગે છે. તે ભુલ ખોળી

કહાડવી અને તેને ભાંગવી ઘણી મુસ્કેલ છે. તો પણ તમે અહીથી સાત ગાઉ માંગરોલ ગામ છે ત્યા જાઓ. ત્યાં હજરત મોટા (મીયાં) સાહેબ એક મોટા વલી મહાત્મા છે. આ જીલ્લામા તેમના જેવો બીજો કોઇ નથી એ જો ધારશે તો તમારી ભુલ ભાગશે. સાધુ બડા સાહેબના વચન સાભળી તુરત ત્યાથી માંગરોલ તરફ રવાના થયો. જ્યારે તે માંગરોલ પહોંચ્યો ત્યારે પીર સાહેબ પોતાના મુકામ ઉપર બેઠા હતા. જેવો તે આવ્યો તેવાજ પીર સાહેબે ફરમાવ્યુ કે " આઓ મહારાજ, કયા ભુલ ભગાનેકો આએ હો ? " સાધુ તો આ સાંભળીને અચરત પામી ગયો અને પીરના પગમા ઢળી પડયો. પીર સાહેબે ફરમાવ્યુ કે સવાસો વરસની ઉમર થઇ ત્યા સુધી ભુલ ભગાવવાની ફુરસદ મળી નહિ ? સાધુ તો બિચારો ગળવાઇ જઇ બાજુ ઉપર બેસી ગયો. થોડીવાર પછી પીર સાહેબે તેને પોતાની પાસે બોલાવી કાન ધરવા કહ્યુ. એ ઘણો ખુશી થયો અને જેવો તેણે કાન ધર્યો એવાજ પીર સાહેબે તેના કાનમાં કલમા ના શબ્દો કહ્યા અને તેને કલમો શીખવાડી રસ્તો બતાવ્યો. અને કહ્યુ કે સ્વર્ગની કુચી તો કોઇએ બતાવીજ નહોતી તો પછી આગળનો રસ્તો ક્યાંથી ઉઘડે.

ચાલો હવે ધ્યાન ધરો અને જુવો કે રસ્તો ઉઘડે છે કે નહિ. આ ઉપરથી સાધુએ ધ્યાન ધર્યું અને આગળનો દરવાજો ઝટ ઉઘડી ગએલો દીઠો. એ સાધુ ઘણી મુદત પીર સાહેબની સેવામાં રહયો અને પોતાની ઇચ્છા પુર્ણ કરી વિદાય થયો.

પીર સાહેબની દુઆથી ઘણાં બીમારો કોઢીઆં અને રગત પિતીઆં સારાં થઇ જતા હતાં. એક વખત એક માણસ પોતાની એકલોતી એક છોકરીને લઇને પીર સાહેબ ની સેવામાં આવ્યો. એ છોકરીની ઉમર સત્તર અઢાર વરસની હતી. તેને એક છોકરૂ ધાવણુ હતુ તેવામાં તેને રગત પિતનો રોગ લાગુ પડયો છોકરીના સાસરીઆઓએ તેને તેના બાપને ઘેર મોકલી દીધી. એ બિચારી નીરાધાર સ્થિતિમાં આવી ઘણી અફશોસી કરવા લાગી. તેનાં માબાપ તેને જોઇ ઘણા બળતાં અને તેની કમ નશીબ જીંદગી ઉપર ખેદ કરતાં. કોઇએ તેમને કહ્યુ કે પીર મોટામીયાં સાહેબ પાસે જાઓ. એ પીર એવા છે કે દુવા કરશે તો છોકરીનું શરીર કંચન જેવુ થઇ જશે. એ ઉપરથી તેનો બાપ તેને લઇને પીરની ખીજમતમાં હાજર થયો. પીર

સાહેબે થોડું પાણી મંત્રી તેને આપ્યું અને થોડું પાણી તેના ઉપર છાટયું. બે ચાર દહાડા તેણે પાણી પીધુ કે તેનુ શરીર પહેલાંથી પણ સારૂ થઈ ગયુ, આથી તે અબળા પીરનો ઉપકાર માનતી પોતાના બાળકને લઇ પોતાના ધણીને ઘેર જવા ભાગ્યશાળી થઈ.

પીર સાહેબને જીવ હીંસા તરફ ઘણો અભાવ હતો તેઓ ફરમાવતા કે કોઇ જાનવરને મારવું તેના કરતા પોતાના મનને મારવુ એ વધારે સારૂ છે. કોઇ પ્રાણીનુ ગોસ્ત ખાવુ તેના કરતા ગમ ખાવો એ બેહતર છે. ગાય વિષે તેઓ ફરમાવતા કે એ ખુદા તાલાનુ ખાસ પ્રાણી છે. તેનો રંગ તેની અસોલાઇ અને તેનુ ઉપયોગીપણુ જોતા ખાત્રી થાય છે કે ખુદા તાલાએ તેને માણસના ખાસ સુખ માટે પેદા કર્યુ છે. દુધ, દહીં, ઘી વગેરેનો ડગલે ડગલે ખપ પડે છે અને તે પ્રાણી સર્વેને જોઇએ તેટલુ પુરૂં પાડે છે અને સાધુઓને છાશનો ખપ પડે છે એટલે માહાત્માઓની હાજત પણ તેનાથી પુરી પડે છે, ખેડુતોની ખેતીનો આધાર પણ તેના ઉપરજ છે. અને લાખો માણસો તેનાથી પળે છે. તેનું દુધ એવુ તો હલકુ અને ગુણવાળું હોય

છે કે તેનાથી બાળક તેમજ મોટું માણસ એક સરખી રીતે ફાયદો મેળવે છે.

પીર સાહેબનો મુકામ માંગરોલમાં જાથુ રહેવા લાગ્યાથી દુર દુરથી હજારો માણુસો તેમની કરામત સાભળી આવ ા લાગ્યા. ઘાંચી લોકો જે તેમના અસલ મુરીદ હતા. તે પણ આવી આસપાસ ગામડામાં વસવા લાગ્યા. લોકો ચોતરફથી હમેશા આવતા હોવાથી પીર સાહેબને પોતાના બીજા મુરીદોમાં જવાનો વખત મળતો નહોતો. જ્યારે ઘણો વખત થયો ત્યારે મુબઇના ઘાંચી મુરીદોને દીદાર કરવાની ખાયેશ થઇ અને જમાત એકઠી કરી થોડા આગેવાનોને પીર સાહેબની સેવામાં રવાના કર્યા. આ આગેવાનો માંગરોલ આવ્યા અને પીરના દીદારથી ભાગ્યશાળી થયા. થોડા દિવસ ત્યાં રહી તેમણે પીર સાહેબને અરજ કરી કે મુંબઇના બધા આપના મુરીદો આપના દિદારના ઉમેદવાર છે અને અમને આપની સેવામાં મોકલ્યા છે માટે આપ અમારી સાથે પધારો તો અમારૂં ભાગ્ય. પીર સાહેએ ફરમાવ્યું કે ઠીક છે થોડા દિવસ પછી જોઇશું. માંગરોલના મુરીદો તે વખતે ત્યાં હાજર હતા તેમને લાગ્યું

કે મુંબઇના લોકો લેવા આવ્યા છે તો પીર ત્યાં જતા રહેશે અને કોણ જાણે ફરી માંગરોલમાં આવશે કે નહિં. તેથી તેમનો જીવ ઘણો ઉચાટ થયો. તેમણે મુંબઇ વાળાઓને કહ્યું કે લોકો દીદારના ઉમેદવાર હોયતો તેમને અહીં લઇ આવો કે પીરને ત્યા જવાની તકલીફ પડે નહીં. આથી તેઓ ઘણા નારાજ થવા લાગ્યા. તેમનો ચહેરો ઉતરેલો જોઇ પીર સાહેબે માંગરોલ વાલા લોકોને કહ્યું કે હુ નહિ જાઉ તો તેઓ બધા નારાજ થશે અને હુ કોઇને નારાજ કરવા માગતો નથી માટે મને જવાદો. મુબઇના લોકો મારા જવાથી ઘણા ખુશી થશે અને તેમની ઉમેદ ખુદા તાલા બર લાવશે. માગરોલના લોકો કહેવા લાગ્યા કે બાવા સાહેબ આપ જશો તો ફરીએ લોકો આપને આવવા દેશે નહી અને આપ કોઇને નારાજ કરીને નીકળશો નહી એટલે અમો તો કમનશીબજ રહેવાના. તેમના આવા શબ્દો સાભળી પીર સાહેબને ઘણી લાગણી થઈ અને તેમણે તેમને કહ્યુ કે તમે નારાજ થશો નહી. હુ જરૂર આવીશ જો જીવતો નહી આવુ તો મુવે પણ આવીશ. પીર સાહેબનુ આ વચન સાંભળી માગરોલના લોકો ચુપ થઇ ગયા. તેઓ મનમા ઘણા કચવાવા લાગ્યા

પણ મહોડા ઉપર કાંઇ બોલી શકયા નહિં. પણ તેમને ધીરજ આવી કે પીર સાહેબે જાતે વચન આપેલુ છે એટલે હવે કાંઇ ચીંતા રાખવા જેવું નથી. પીર સાહેબ પોતાના મુંબઇના મુરીદોના સંતોષ માટે મુંબઇ તરફ પોતાની બહેન આપાજીમા સાહેબની રજા લઇ રવાના થયા. આપાજીમા સાહેબ પીર સાહેબના કાકા હજરત શાહ કાયમદીન બાવા સાહેબના દીકરી હતા અને પીર સાહેબ તેમની તરફ ઘણા માનની નજરથી જોતા હતા. બીબી સાહેબ પણ ઇલમમા ભરપુર અને ન્યામત વાળાં હતાં તે એટલે સુધી કે કંઇકની ન્યામત તેમણે લઇ લીધી હતી. રવાનગી વખતે હજારો મુરીદો આસપાસથી પીર સાહેબના દીદાર કરવા આવ્યા હોવાથી માગરોલમાં તે વખતે એક ભારે જમાવ થયો હતો. પીર સાહેબ જ્યારે રવાના થયા ત્યારે માગરોલ વાલા મુરીદોને ઘણીજ દીલગીરી થઇ પણ પીરનો હુકમ માથે ચઢાવ્યા વગર તેમનો છુટકો નહોતો. પીર સાહેબ હવે રવાના થઇ મુંબઇ તરફ ચાલ્યા. રસ્તામાં મુરીદોએ તેમની ઘણી ઘણી કરામતો તથા ચમત્કારો જોયા. આખરે પીર સાહેબ મુંબઇ પહોચ્યા. જ્યારે તેમના ત્યાં આવ્યાની ખબર થઇ ત્યારે ઘાચી મુરીદો ઘણા ખુશી થયા અને બ.

ધાને ભેગા કરી પીર સાહેબની ખીજમતમાં હાજર થઇ તેમને ગામમાં લઇ ગયા અને બાટલીવાળાની ઇસ્પીતાલ પાસે તેવી મહોલ્લો છે ત્યાં ઉતાર્યા. તે વખતે ઘાચીઓ ત્યા જથામાં રહેતા હતા. પીર સાહેબના આવવાથી મુરીદો ઘણા ખુશી થયા અને પીર સાહેબના સતસંગનો લાભ લેવા લાગ્યા. દીવસે દીવસે પીર સાહેબની કરામતનો શોરો વધતો ગયો અને હજારો લોકો તેમની સેવામાં આવવા લાગ્યા.

પીર સાહેબના કાકા પીર શાહ કાયમદીન બાવા સાહેબના સેવક પુજા બાવાના ઘણા ખલાસી–ખારવા સેવકો મુંબઇમા વહાણવટાનો ધંધો કરવા ખંભાતથી આવજા કરતા હતા અને લાંબા વખત સુધી રહેતા હતા. આ ખલાસી સેવકો પણ પીરસાહેબની સેવામાં વારવાર આવતા અને જ્ઞાનનો લાભ લેતા. પુંજા ભગતના સેવકોમાં ખંભાત, ભરૂચ, સુરત, વગેરેના ખારવા હતા અને પુજા ભગત આ પીર સાહેબની ગાદીના સેવક હતા એટલે એ ખારવાઓ પણ પીર સાહેબના સેવકોજ ગણાતા હતા. હાલ પણ એ ખારવાઓની ઓલાદના લોકો ખંભાત, અમદાવાદ, સારોદ,

ભરૂચ, જંબુસર, સુરત, મુંબઈ વિગેરે ઠેકાણે છે. અને જુદા જુદા ધંધા કરે છે.

પીર સાહેબનો થોડા વખતમાં એટલો બધો જહુરો થયો કે હજારો લોકો તેમની પાસે આવવા લાગ્યા. એક દિવસ પીર સાહેબ બપોરની વખતે પોતાના મુકામ ઉપર બેઠા હતા તેવામાં જહોરની નમાજની અઝાન થઇ. બાજુના ઘર આગળ એક મુસલમાન કોકની બેઠો હતો તે અઝાન સાંભળી નમાજ પઢવા મસજીદમાં જવા ઊભો થયો એ વખત તેણે પીર સાહેબને બેઠેલા જોઇ પોતાની સાથેના માણસોને કહ્યું કે આ પીર કેવા છે કે અઝાન સાંભળીને પણ મસજીદમાં નમાજ પઢવા ઉઠતા નથી ત્યારે તેણે કહ્યુ કે તે તો પક્કા નમાજી છે અને હંમેશાં વજીફા સાથે નમાજ પડેછે. ત્યારે તેણે કહ્યુ કે એ હુ માનુ નહીં. જો તેઓ ખરા શરીઅત ઉપર ચાલનાર હોત તો ઝટ અઝાન સાંભળી મસ્જીદમાં દોડયા હોત. પેલાનું આવુ કહેવું હતુ કે પીર સાહેબને ખબર પડી. પેલો માણસ મસ્જીદમાં ગયો અને પીર સાહેબ વજુ કરવા ઉઠયા. વજુ કરી પોતે તૈયાર થઇ ઘરની બહાર આવ્યા અને ખુદાના ધ્યાનમાં ઊભા રહ્યા. જેવો પેલો માણસ મસ્જીદમાંથી નમાજ પઢીને નીક-

ળ્યો કે પોતે પાસેના એક કુવા ઉપર પોતાની ચાદર પાથ-
રી નમાજ પઢવા ઉભા રહ્યા. પેલા સખસે પીર સાહેબને
કુવાની ટોડીના મુખ વચ્ચે ચાદર પાથરી ઊભેલા જોયા
ત્યારે તો તે ઘણો અજાયબ થયો અને ત્યાંજ થોભી ગયો.
જ્યારે પીર સાહેબ નમાજ પઢી કુવા ઉપરથી બાજુ
ઉપર આવ્યા ત્યારે પેલો પીર સાહેબના પગ ઉપર
આવીને પડયો અને કહ્યુ કે બાપજી તમે ખરા પીર
છો. હુ ગુનેહગાર છુ માટે મારો ગુન્હો માફ કરો. પીર
સાહેબે કહ્યુ કે ભાઇ મને તારા બોલવામાં કાંઇ ખોટુ
નથી. તુ જો એવુ બોલ્યો ન હોતતો તારૂ અભીમાન
આજ ટળત નહી. પણ તને તેથી ફાયદોજ થયો છે અને
તને ફાયદો પહોચાડવા માટેજ મારે આવું કરવુ પડયુ
છે જા ફરી આવુ બોલીશ નહીં. જેટલા પીર હોય છે
તેટલા બધા ખુદાના હુકમ મુજબ ચાલે છે. પણ સમજુ
લોકોને બુજ હોતી નથી. જો પીર ખુદાના હુકમથી ઉલટા
ચાલે તો તેમને પીરનો મરતબો મળે કેવી રીતે માટે ખ્યાલ
કરવો જોઇએ અને કોઇનુ ભુડુ ન બોલવું જોઇએ. શરી-
અત કોઇનુ ભુંડુ બોલવાનું તથા કોઇના એબ બોલવાનુ
તથા કોઇનો જીવ દુખાવવાનુ કહેતી નથી.

એક દિવસ પીર સાહેબ પોતાના મુકામ ઉપર બેઠા હતા તેવામાં એક ઘાંચણ જે પીર સાહેબની મુરીદ હતી તે આવી અને સલામ કરીને બેઠી. પીર સાહેબે તેને દીલગીર ચહેરે બેઠેલી જોઇ કહ્યું કે બાઇ આજે કેમ તુ દીલગીર છે? ત્યારે તે બોલી કે બાવા સાહેબ મારો ધણી બીજી ઓરત કરવા ફરે છે. તેમણે કહ્યું શું કરવા બીજી ઓરત કરે છે? ત્યારે તેણે કહ્યું કે મને કાંઇ ઓલાદ નથી. તેથી પીર સાહેબે કહ્યું બસ એટલીજ વાત છે? તેણે કહ્યુ હા. ત્યારે પીર સાહેબે કહ્યુ કે જા બચ્ચા તને ઓલાદ થશે અને તે પણ છોકરો થશે. અને તને છોકરો થશે ત્યારેજ હું મુંબઇની બહાર પગ મુકીશ. આટલું બોલી પોતે ચુપ થઇ ખુદાતાલાના ધ્યાનમાં લાગી ગયા અને બાઇ પગે પડી ઘેર ગઇ. આ વચન પીર સાહેબના મુખમાંથી નીકળ્યાને હજુ તો વધારે દહાડા પણ થયા નથી કે તેટલામાં તે બાઇને ઓધાન રહ્યા. આ બાઇ એક ઘાંચી કે જેની અટક "ખાવડીઆ" હતી તેની ઓરત હતી અને નાગપાડામાં રહેતી હતી. દશ મહીના પુરા થવા આવ્યા તેટલામાં તેને એક છોકરો પેદા થયો. આથી ખાવડીઆના કુટુંબમાં ઘણી ખુશાલી પેદા થઇ કારણકે આજ

સુધી બિચારાને કાંઇ ફરજંદ થયુંજ નહોતું. ખાવડીઓ પૈસે ટકે સુખી હતો પણ ઓલાદ ન હોતી તેથી છોકરો થવાથી તેના આનદનો પાર રહયો નહીં. બાઇનુ પણ વાંઝીઆ મેણું ભાંગવાથી બને ધણી ધણીઆણી પીર સાહેબ ઉપર જીવ કહાડવા લાગ્યાં. પીર સાહેબે તેના છોકરાનુ નામ "જીવો" પાડયુ. પીર સાહેબની આ કરામતથી તો આખા મુંબાઇ શહેરમાં શોરો મચી રહ્યો. [ઘણા લોકો પીર સાહેબની દુવા લેવા ત્યાં આવવા લાગ્યા. પીર સાહેબનો એક કઠોર પાસે તાપી નદી ઉપર આવેલ ખોલવડ ગામનો મહુમદ આરેફ નામનો મુરીદ કે જે વખતે મુબાઇમાં ધંધા રોજગાર માટે રહેતો હતો તે કાંઇ આફતમાં સપડાયો. પોતાની ઉપર સંકટનુ વાદળ આવવાથી તે પીર સાહેબ પાસે આવ્યો અને દુવા કરવા અરજ કરવા લાગ્યો. પીર સાહેબે તેના ઉપર રહેમ કરી તેને માટે દુવા કરી જેથી તેની આપ્દત દુર થઇ ગઇ. આથી તે પીર સાહેબની સેવામાંજ રહેવા લાગ્યો. અને પીર સાહેબની તેના ઉપર એટલી બધી મહોબત થઇ કે તેમણે તેને એક વીંટી તથા એક રૂમાલ ઈનાયત કર્યા. આ વીંટી એવી 'હતી કે આંખમાં ગમે તેવું ફુલું પડયું હોય અને

તે વીંટી આંખ ઉપર ફેરવે તો તરત ફુલું કપાઈ જતું, અને રૂમાલ એવો મુબારક હતો કે જે પેટીમાં તે રહેતો તેમાં બરકતનો પાર રહેતો નહીં. આ બંન્ને ન્યામતો એક ચમત્કાર રૂપ હતી. મહુમદ આરેફની ઓલાદ હાલ ખોલ-વડમાં છે અને બુરઓના ટાપુમાં વેપાર કરે છે પણ તેમની પાસે ઉપલી ચીજો હાલ જણાતી નથી.

ખાવડીઆ ઘાંચીને છોકરો પેદા થયો અને મુબાઇના લોકો તુટયા. તે એટલે સુધી કે પીર સાહેબને જરા પણ નવરા પડવાનો વખત આવતો નહી. આમ કરતાં કરતાં થોડા દિવસ ગુજર્યા એટલામાં પીર સાહેબનો વખત પુરો થયો અને તેઓ ત્યાંજ બારમી બશાતને જુમેરાતના રોજ હક થયા. ગુજર્યા પછી ત્યાંના લોકોએ તેમને ત્યાંજ નાગ-પાડા તેલી મહોલ્લાની મસ્જીદમાં દફન કર્યા. દફન થઇ ગયા પછી પીર સાહેએ પોતાની બહેન આપાજીમા સાહેબ કે જે માગરોલમાં હતાં તેમને ખ્વાબમાં બશારત આપી કે હું અહીં દુનીયાંથી ઉઠી ગયો છું અને લોકોએ મને અહીં દફન કરી દીધો છે. પણ મેં માંગરોલ આવવાનો વાયદો કર્યો છે માટે તમે અહીં આવીને મને લઇ જાઓ. આપા-

જીમા સાહેબ આ બનાવથી ઘર્ણાં દીલગીર થયાં અને તેમણે લોકો આગળ આ વાત કહી ત્યારે તો માંગરોલમાં દુઃખનો દરીઓ ફરી વળ્યો. લોકો ઘણા નારાજ થયા અને પોતાના હાથમાથી ન્યામત જતી રહી તેથી પોતાને કમ નશીબ સમજવા લાગ્યા. પણ તેટલામાં આપાજીમા સાહેબે કહ્યું કે તમે ગભરાશો નહી એ હકતો તમારાંજ છે અને તમને મળશે. તમોએ કયામત સુધી પીરની ચાકરી કરવાનું માથે લીધુ છે તો તમારી ખાએશ ખુદા પુરી કરશે. આવી રીતે લોકોને દીલાસો દઇ આપાજીમા સાહેબ મુબાઇ તરફ રવાના થયા. તે વખતે આગગાડી નહોતી. તેથી પગ રસ્તે બીબી સાહેબ તડકેશ્વર, ખોલવડ, નવસારી, વલસાડ વિગેરે ઠેકાણે થતા મુબાઇ પહોચ્યા. જ્યારે તેમના ત્યા આવ્યાની મુરીદોને ખબર થઇ ત્યારે બધા ભેગા થયા, બીબી સાહેબે મુરીદોને પોતાને બશારત થયાની અને પીર સાહેબને માંગરોલ લઇ જવાની ખાએશ હોવાની ખબર કહી. તેમણે કહ્યું કે હજરતે મને બશારત દીધી છે કે હું માંગરોલના લોકોને વચન આપીને આવ્યો છું માટે તમે મને આવીને લઈ જાઓ જયારે બીબી સાહેબે આવું કહ્યુ ત્યારે લોકો ઘણા અજાયબ થયા અને આવા ચમત્કાર વાળા પીરને

લઇ જવા દેવા નારાજી દેખાડવા લાગ્યા. આપાજીમા સાહેબે કહ્યુ કે તમે ચાહે તે કરો પણ મારે તો તેમના કહયા પ્રમાણે ચાલવુજ પડશે. જ્યારે લોકોએ આપાજીમા સાહેબનો પીર સાહેબને માંગરોલ લઇ જવાનો પકકો ઇરાદો જોયો ત્યારે તેમણે વધારે બોલવાનુ છોડી દીધુ અને તેમના મરજી ઉપર રાજી થયા. જ્યારે કબર ખોદવાનો વખત આવ્યો ત્યારે કોકણી લોકો આડાં પડયા અને કહેવા લાગ્યા કે આતો શરીઅતથી ઉલટુ થાય છે તેથી અમે તો લાશ કહાડવા દઇશુ નહીં. મુરીદોએ તેમને ઘણાએ સમજાવ્યા પણ તેઓ તો એકના બે થયા નહીં. છેવટે તેમણે જાણ્યું કે ઘાચીઓ તોફાન કરશે તેથી તેમણે સરકારમાં જાહેર કર્યું. આથી બંદોબસ્ત માટે સરકારી માણસો આવ્યાં વધારે તોફાન થવાનો સંભવ જાણી ગોરા અમલદારો પણ ત્યાં આવી ખડા થયા. જ્યારે સરકારી અમલદારો આવ્યા ત્યારે મુરી-દોની લાગણી વધારે ઉશકેરાઇ અને તેઓ પેલા ગોરા અમલદાર પાસે ગયા અને કહેવા લાગ્યા કે અમારા પીર સાહબે માંગરોલ લઇ જવાની બશારત આપી છે તેથી તેમનાં બહેન તેમને લેવા આવ્યાં છે. માટે-આપ ખાત્રી

ફરો અને રજા આપો. તે ઉપરથી પેલા ગોરા અમલદાર આપાજીમા સાહેબ જે મકાનમાં બેઠાં હતાં ત્યાં આવ્યા અને પુછ પરછ કરવા લાગ્યા. બીબી સાહેબે પરદામાં રહીને પેલા ગોરા અમલદારોને કહેવડાવ્યુ કે મરહુમ એક મોટા વલી હતા અને તેમણે મને બશારત આપી છે તે કદી ખોટી હોય નહીં તમને ખાત્રી ન થતી હોય તો કબરનો જરા ભાગ ઉઘાડો અને જુવો કે એ વલી છે કે નહી જો લાસ લઇ જવા જેવી હોય તો લઇ જવા દેજો અને નહીં તો પાછી દફન કરી દેજો. આપાજીમા સાહેબની અસર કારક વાણીથી પેલા ગોરા અમલદારોનું મન પણ પીગળ્યુ અને ખાત્રી કરવા તૈયાર થયા તેમણે કોકણીઓને સમજાવ્યા કે જુવો તો ખરા એમા આપણુ જાએ છે શું લાશ કાંઇ સાજી નીકળવાનીએ નથી અને એ લઇ જઇ શકવાનાંએ નથી, આપણે બોલીને શુ કરવા બગાડવું જોઇએ જરા કબર ઉઘાડીશુ અને તેમના મનનું સમાધાન કરી બંધ કરી દઇશું, એમાં આપણુને નુકસાન શું છે. આથી લોકો રાજી થયા. જયારે કબર ખોલવાનો વખત આવ્યો ત્યારે હજારો લોકો ભેગા થયા. આ વખતે મુરીદોના મનને ઘણોજ ઉચાટ હતો કે રખેને પીરની લાશ ખરાબ નીકળશે

નો બધામાં હાંસી થશે અને હંમેશ નું કલંક ચોંટશે. પણ આપાજીમા સાહેબ તેમને હીંમત આપતા હતા. અને કહેતા હતા કે તમે બેફીકર રહો. તમારી આબરૂની અમને પહેલી દરકાર છે. તમને સરખરૂ કરીશુ અને પછી અમે મુબાઇમાંથી જઇશુ તમારી આબરૂ અમે જાળવીશુ અને કયામત સુધી તમારાથી ખીજમત લઇશુ તમારા ચહેરા હસ્તા રહેશે અને તમારાં બાલ બચ્ચાં પીર સાહેબ ની સેવા કરવા ભાગ્યશાળી થશે. આપાજીમા સાહેબ આવું બોલી રહયા હતા કે કબરનુ મ્હોડુ જણાયુ લોકો અંદર ડોકીયાં કરવા લાગ્યા પણ કંઇ જણાયુ નહીં બીજા લોકો એમ ધારતા હતા કે હવે ખરાબ વાસ આવવા માંડશે પણ ત્યાં તો ખુશબો ઉડવા લાગી જયારે ખુશબો જણાઈ ત્યારે તો કબર વધારે ઉઘાડી કરી પણ કબરમાં લાશ દેખાઇ નહીં જયારે આ વાતની આપાજીમા સાહેબને ખબર પડી ત્યારે બુરખો પહેરી પોતે કબર આગળ આવ્યા અને કહયું કે બાઇ સતાવણી શુ કરવા કરો છો. જાહેર થતા હોવ તો જાહેર થાઓ ને લોકો તો તમને ઓળખી ગયાછે. વધારે કરવાથી કાંઇ વધારે થવાનુ નથી આટલું બોલી આપાજીમા સાહેબે પોતાની પાસેની એક પીછોડી કબર ઉપર ઓઢાડી

અને કહયું કે આપણા મુરીદો આપના દીદાર ની ઇન્તેજારીમાં છે અને લોકો તમારી કરામત જોવા આવ્યા છે માટે દીદાર દેખાડો. એટલુ કહી જેવી પીછોડી ઉપાડી તેવી જ લાશ નજરે પડી પેશાની ઉપર પરસેવાનાં ટીપાં આવી રહયાં હતાં હજામત વધી રહી હતી નખ વધેલા હતા અને ચહેરો મુસ્ક મુસ્ક હાસ્ય કરી રહયો હતો જયારે આવો ચમત્કાર જોયો ત્યારે તો બધા લોકો અજાયબ થયા કોકણી લોકો ઠડા ગાર થઇ ગયા. ગોરા અમલદારો અને સરકારી માણસો હેરત પામી ગયા અને હર્ષ ઘેલા થઇગયા આ બીના જોઇ મુબઇમાં બધે શોરો મચી રહયો અને દુર દુરથી લોકો આ બિના સાંભળી ને ખાતરી કરવા આવવા લાગ્યા. ત્યાં રાત દહાડો એટલો બધો લોકોનો જમાવ થતો કે એ જગા જરા પણ વાર ખાલી પડતી નહી મુરીદો ત્યાં હમેશાં હાજર રહેતા હતા અને લોબાન બતી કરતા હતા. બીબી સાહેબે હવે સંદુક તૈયાર કરવા નો હુકમ આપ્યો તે ઉપરથી મુરીદો એ કારીગર સુથાર પાસે બરાબર માપ લેવડાવી સદુક તૈયાર કરાવી સંદુક તૈયાર થઇ ને કબર આગળ આવી અને જેવી લાશ તેમાં મુકવા જાયછે તેવીજ સદુક નહાની પડી. આથી મુરીદોએ

આપાજીમા સાહેબને ખબર આપી કે સદુક હુશીયાર સુથાર પાસે માપ લેવડાવી ને તૈયાર કરાવી છે તો પણ હવે નહાની પડેછે આપાજીમા સાહેબે ફરમાવ્યુ કે એ બધાં એમનાંજ કારસ્તાન છે ચાલો મને જોવાદો. આપાજીમા સાહેબ વળી બુરખો ઓઢી ત્યાં આગળ આવ્યા અને કહયુ કે હજુ તમે તમારા ચાળા મુકતા નથી મર્યા પછી પણ તમે આવુ લઈ બેઠાછો તો મને લોકો તમને લઇ જવા દેશે નહીં. માટે હવે એવું કરવુ છોડી દો. એમ કહી લોકોને કહયુ કે તમે તમારે લાશને જબરીથી અંદર ઠેલીદો. તેથી લોકો એ મહા મુસીબતે લાશને સદુકની અંદર મુકી સદુક ટુકી પડવાથી લાશ બરાબર સીધી રહી શકી નહીં આપાજીમા સાહેબે ફરી પોતાની પાસેની પીછોડી સદુક ઉપર ઢાંકી અને કહયુ કે જો સીધે સીધા નહી ચાલો તો માંગરોલ લઇ જવાની નથી માટે સીધા ચાલવુ હોય તો ચાલો આટલુ બોલી આપાજીમા સાહેબે જેવી પીછોડી ઉપાડી કે સંદુક એક હાથ આગળ અને એક હાથ પાછળ વધેલી માલમ પડી. લાશ કરતાં સદુક આવી રીતે પળવારમાં વધી ગયેલી જોઇ લોકો ઘણા અજાયબ થયા અને એવા કરામત વાળા પીરને મુબઇમાંજ રાખવાનો વિચાર કરવા

લાગ્યા. પણ આપાજીમા સાહેબ આગળ કોઇ બોલી શકતું નહોતુ. હજરતની લાશ મુબારકને સંદુકમાં મુકયા પછી માગરોલ લઇ જવાનો વિચાર ચાલે છે તેવામાં મુબાઇમાં દરીઆમા એક જુદો બનાવ બન્યો. ખંભાતના ખલાસી લોકો ભાવનગરથી વહાણુ લઇને મુબાઇ આવતા હતા તેવામાં રસતામાં તોફાન લાગ્યુ ખારવાઓએ પોતાના પીર મોટા મીયા સાહેબને યાદ કર્યા અને તેમની માનતા માની આથી પીર સાહેબને તેમની વારે ચડવું પડયું હતું તેથી કબર ખાલી દેખાઈ હતી. પીરની મદદથી પેલું વહાણુ બચ્યુ અને આફત દુર થઈ ગઈ. ખારવાઓએ બસો રૂપીઆ માનતાના ચડાવવાના કર્યા હતા તેથી જેવુ વહાણુ મુબાઇના બંદરમાં લગાયું તેવાજ તે રૂપીઆ લઇ પીર સાહેબની સેવામાં અર્પણુ કરવા માટે આવીને હાજર થયા પણ અહીંતો જુદોજ મામલો હતો. આપાજીમા સાહેબે ખારવાઓને કહયુ કે તમે આવ્યા છો તો તમારી સેવા કબુલ કરવામાં આવેછે માટે તમે તમારૂ વહાણુ તૈયાર કરો અને આ સદુકને તેમાં લઈ ચાલો ખારવાઓ દીલો જાનથી તૈયાર થઇ કહેવા લાગ્યા કે અમારા કયાંથી નસીબ કે પીર સાહેબના કામમાં અમો આવીએ. આ બસો

રૂપીઆ આપ લો પછી અમે સંદુક વહાણ ઉપર ચઢાવીએ. આથી આપાજીમા સાહેબે તેમને રાજી રાખવા બમો રૂપીઆ લીધા અને સંદુક ત્યાંથી બદર ઉપર લઇ જવા ઉપાડી. હજારો લોકો ઉપાડવામાં શામીલ થયા અને રસ્તામા એટલી બધી ભીડ થઇ કે ચાલવાને રસતો પણ જડતો નહોતો. લોકોએ કહયુ કે પીર સાહેબના ધ્રાચી મુરીદો કેવા નસીબદાર છે કે તેમને આવા પીર મલ્યા છે. આવા પીર મેળવવામાં તેઓ ખરેખર ખાટયા છે એમા જરા પણ શક નથી. લોકો આખા રમ્તે અજાયબ થતા હતા. સંદુક બંદર ઉપર આવી ત્યારે હજારો પરકોમના લોકો પણ ત્યાં પીર સાહેબની કરામતનો શોરો સાંભળી આવી પહોંચ્યા હતા અને ફુલથી સદુક વધાવતા હતા. પેલા અમલદારો તો આ બધા ચમ્તકાર જોઇને હેરત પામી ગયા હતા અને પીર સાહેબની કરામતની સાક્ષી આપતા હતા. બધો મામલો તેમની નજર આગળ બન્યો હતો એટલે તઓ આએબુબ વર્ણન કરતા હતા. સદુક જયારે વહાણુ ઉપર ચઢાવવામાં આવી ત્યારે લોકોની ત્યાં ભારે ઠઠ હતી મુંબાઇથી કેટલાક મુરીદો આપાજીમા સાથે થયા અને વહાણે લગર ઉપાડયું. જયાં સુધી વહાણ દેખાયુ ત્યાંસુધી

લોકો કીનારે ઉભા રહીને જોતા હતા અને કહેતા હતા કે બેશક આવા જમાનામા પણ દુનિયામા વલી લોકો છે. પીરની સદુક અંદર હોવાથી વહાણને એવો સારો પવન વાવા માંડયો કે એક દિવસમાં વહાણ સુરતપાસે ભગવાદાડી નામના બંદર આગળ આવી પહોંચ્યુ. સદુક ત્યા આગળ ઉતારવામાં આવી અને ત્યાંથી પાલ, અડાજણ અને ઓલપાડને રસ્તે થઇ મદરોઇ ગામે લઇ જવામા આવી મદરોઇ ગામની ભાગોળે એક લીમડાનુ ઝાડ છે. ત્યાં એ સદુક ઉતારવામાં આવી હતી તેથી એ લીમડાની એક ડાળ મીઠી થઈ ગઇ અને હાલ પણ તેમજ છે ત્યાંથી સદુક હથોડા ગામ, સીમોદરા ગામ, વિગેરે ઠેકાણે થઇ માંગરોલ આવી. આ વખતે પીર સાહેબનો મુકામ માગરોલમાં પટેલના ઘરના સામે બારણે હતો. ત્યા સદુક મુકવામાં આવી. હજારો લોકો દીદાર કરવા આવતા હતા. એક રણછોડ નામના હીંદુ સોનીએ કહયુ કે આમા તો શુ છે કે વહોરાઓ એક બંધ પેટીને આમ માની રહયા છે. પેટી ઉઘાડે ત્યારે ખબર પડે કે લાશ આબાદ છે કે ખવાઈ ગઇ છે. બંદ પેટીમાં લાશ રાખવાથી કાંઇ કરામત નથી આથી પીર સાહેબે રાતમાં આપાજીઆ સાહેબને તથા ગામના

પટેલને તથા તે વખતના દાવજી બોબાત વિગેરેને બશારત આપી કે સદુક ઉઘાડી મુદો કે પછી કોઇને કાઇ કહેવાનુ રહે નહીં. જ્યારે કબરમાંથી સલામત નીકળ્યો છું તો પછી સદુકની શુ વાત. આથી દાવજી બોબાત, પટેલ વિગેરે આપાજીમા સાહેબ પાસે આવ્યા અને બશારતની વાત કહી. આપાજીમા સાહેબને પણ તેમજ બશારત થઇ હતી જેથી સદુક ઉઘાડી કે અંદરથી ખુશબો ઉડવા લાગી. અને લાશ કોઇ જીવતું માણસ સુતું હોય એ હાલતમાં દેખાવા લાગી. હજામત અને નખ વધેલા હતા તથા કપાળ ઉપર પરસેવાનાં ટીપાં આવી રહ્યાં હતાં અને ચહેરા ઉપર હાસ્ય હતુ. માંગરોલના લોકો આ જોઇ હર્ષ ઘેલા થઇ ગયા અને હીદુઓ પણ પીર સાહેબની કરામતના કાયલ થયા. આજે ડાબી પાસે તો કાલે જમણી પાસે સુતેલા માલમ પડયા. અઢી મહીના સદુક આવી હાલતમા રહી તે દરમ્યાન હજારો લોકો દીદારથી ભાગ્યશાળી થયા જ્યારે પીર સાહેબની કરામતની બધાને ખાત્રી થઇ ગઇ ત્યારે હાલ જ્યા કબર છે ત્યાં દફન કરવામાં આવ્યા. એકદરે છ મહીના સુધી લાશ બહાર રહી હતી. ત્રણ વરસ પછી

માજી સાહેબે ત્યાં રોજો બધાવ્યો. આ રોજો બધાવની વખતે ગામના સારા સારા લોકો જાતે મહેનત કરતા હતા અને સવાબ મેળવતા હતા. કહે છે કે દરગાહની પાસે હાલ એક પીરીયુ ખેતર છે. ત્યાં અભરામજી ઓબાત સાથે પીર સાહેબ પોતાની હયાતીમાં પોંક ખાવા ગયા હતા તે વખતે તેમણે ઓબાતને વાત વાતમાં જગા બતાવીને કહ્યુ હતું કે બેટા મે યે જગામે આઉગા અને થયુ પણ તેમજ. ઓબાત ઉપર પીર સાહેબની ઘણી મહેરબાની હતી હાલ પણ તેમની ઓલાદ માગરોલમાં છે. અને સુખી છે. પીર સાહેબના ગલેફ હાલ પણ તેમના ત્યાંજ રહે છે. અને સદલના દહાડે ગાદીવાળા પીર સાહેબના ત્યાં જાય છે. ગલેફ ભરગચ્છી તથા કીનખાબના છે. અને ઘણા કીંમતી છે. ઓબાતની ઓલાદમાં હાલ પણ દાવજી ઓબાત, ઇસબજી ઓબાત, ઇભરાહીમ ઓબાત વિગેરે છે અને હાલના પીર સાહેબની ખીજમત દીલોજાનથી કરે છે. પીર સાહેબની ઓલાદમાં પણ ઘણા જાગતા જોત વલી થયા છે કે જેમની કરામત જગજાહેર છે. તે એટલે સુધી કે હાલપણ તેમની દુવા અને બદદુવા લાગ્યા વગર રહેતી નથી.

તડકેશ્વરમાં એક બાઇ રહેતી હતી. તે જાતે વહોરી હતી. તેને સુડી માસી કરીને લોકો કહેતા હતા. તેને એક છોકરો પણ હતો જેનુ નામ મેહમુદ ભાઇ હતુ અને મા દીકરો પીર મોટા મીયા સાહેબના મુરીદ હતા અને પીર સાહેબની તેમની ઉપર ઘણી મહેરબાની હતી. મેહમુદ ભાઇ ખોલવડના કાસમ પટેલના ત્યા રહેતા હતા અને જગલમાં બળદ ચારતા હતા એક દિવસે કાસમ પટેલ ખેતરમા ગયા અને ત્યા જઇને જુવે છે તો મેહમુદભાઈ કાંટાની હેલ ઉપર સુતેલા જણાયા. પટેલ તો આ મામલો જોઇને ઘણા હેરત પામી ગયા અને સમજી ગયા કે મેહમુદ ભાઇ જરૂર કોઇ વલી છે. તે દિવસથી પટેલ તેમની પાસે કાઇ કામ કરાવતા નહીં. પણ તેમને પોતાના વડીલ ગણતા અને તેમની દુવા લેતા.

ઓઢાણ ગામમાં "મોજીઆ" તથા "રગીલા" અટકના વહોરા રહેતા હતા. તે પીર સાહેબના મુરીદ હતા અને તેમની ઉપર પીર સાહેબની ઘણી મહેરબાની હતી. જ્યારે પીર સાહેબ એક દહાડો ઓઢાણ ગયા ત્યારે ત્યાં એક અબદુલ્લરેમાન નામના સખસને તેમણે જોયો. એ

માણસ જાહેરમા ઘણો પરહેજગાર અને દીનદાર દેખાતો પણ તેનુ દીલ અંદરથી રંગાએલું નહોતુ, પીર સાહએ તેને જોઈ પોતાના મુરીદોને કહ્યુ કે "કચ્ચા દુધ હે, ફિત્નગા, ઓર તોફાન મચાયગા, ઓર મુસલમાનુકી ગરદન કટવાયગા, ઇસ વાસ્તે તુમ યહાસે ચલો." તેમણે કહ્યુ ખાવંદ સાહેબ ઘરબાર તથા ઢોર ઢાંક મુકીને કયાં જઇએ. ત્યારે પીર સાહેબે ફરમાવ્યુ કે "તોફાનમે સામીલ હોના અચ્છા નહી. યહા લોહીકી નદીઆ ચલેગી ઔર કચ્ચે દુધકા ફિસાદ કુછ ટીકને વાલા નહી ઇસવાસ્તે તુમ યહાસે દુસરી જગે ચલો." એમ કહી તેમને બોટાદણથી નવ ગામે લઇ ગયા તેમના લઇ ગયા પછી બોટાદણમા તોફાન શરૂ થયુ અને ત્યા લોહીની નીકો ચાલી. બોટાદણનુ ગદર સંવત ૧૮૬૬ મા થયુ હતુ. ઇ. સ. ૧૮૧૦.

પીર મોટા મીયાં સાહેબની લાશ મુબારક સંદુકમાં મુકીને લઇ આવ્યા પછી મુબાઈ વાળી અસલ કબર પુરી નાખી છે અને હાલ પણ તે નવા નાગપાડા તેલી મહોલ્લાની મસ્જીદમાં સહેન પાસે આબાદ છે અને મુરીદ લોકોની માનતાઓ ચહડે છે. આ મસ્જીદનો વહીવટ હાલ મુસ-

લમાન કોકણી લોકો કરે છે. આસરે દશ બાર વરસ ઉપર મુબઇના ઘાચીઓએ એ મસ્જીદનો વહીવટ લેવા માટે કોશીશ કરી પણ કોકણી લોકોએ તે આપ્યો નહી.

કહેછે કે એક દિવસ પીર સાહેબ માગરોલમા છીલ્લે ખુદાના ધ્યાનમા બેઠા હતા ત્યારે એક માણુસ પીરને એક બુઠીયું એટલે બચ્ચા થાય નહીં એવી ભેસ આપી ગયો જયારે પીર સાહેબ છીલ્લેથી ઉઠયા ત્યારે લોડીએ કહ્યુ કે એતો બુઠીયુ છે. પીર સાહેબે ફરમાવ્યુ કે તું તારે દોહવા બેસ એ દુધ આપશે આથી લોંડી દોવા બેઠી તો પ દરશેર દુધ દીધુ પછી બાવા સાહેબે લોડીને કહયુ કે મેડી ઉપર જઇને ગાગરમાથી ગોળ લાવીને દુધ રાધ લોડીએ કહયુ કે ઘરમાં ગોળ થઇ રહયો છે ત્યારે પીર સાહેબે કહયુ કે તું તારે માળ ઉપર જઇને જો જેવી પેલી ઉપર જઇને જુવેછે તો પાચ સાત ગાગરો ગોળની ભરેલી માલમ પડી, ગોળ લાવીને લોડીએ દુધ રાધ્યુ અને બધાને વહેચ્યુ.

એક દિવસ પીર સાહેબ કાનમમાં પોતાના મુરીદના ત્યાં બેઠા હતા, તેવામાં એક સખસ આવીને કહેવા લાગ્યો

કે બાવા સાહેબ ગામનો સાંઢ તોફાન કરેછે. અને લોકોને જુવે છે ત્યાથી મારવા દોડે છે. હવે તો તેનો એટલો બધો ત્રાસ થઇ ગયો છે કે ઢોર ઢાંક કે માણસ કોઇને જુવે છે ત્યાથી જવા દેતો નથી. આથી પીર સાહેબ ઉઠયા અને કહ્યુ કે ચાલ જોઉ પોતે પેલા સખસની સાથે ખાડી ઉપર ગયા, અને જોયુ તો સાઢ ખાડીની સામી બાજુએ ઉભો છે પીર સાહેબે પેલા સખસને કહ્યુ કે સાઢને બોલાવ તેણે કહ્યુ કે બાવા મારાથી તો તે આવે ? આપણે ખાડીની આ પાર છીએ અને એતો પેલી પાર છે. જો હુ સામી પાર જાઉંતો મારીજ નાખે. ત્યારે પીર સાહેબે ફરમાવ્યું કે અહીંથીજ બોલાવ તે આવશે. તેણે કહ્યું બાવા સાહેબ મારો બોલાવ્યો તો તે આવે ? પીર સાહેબે કહ્યુ અલ્લાહનું નામ લઇને બોલાવ, જો ચાલ્યો આવશે. તેણે અલ્લાહનું નામ લઇ સાંઢને બોલાવ્યો તો તે ઝટ તે ખાડીમાં આવવા લાગ્યો પેલો માણસ ગભરાયો કે આ પાર આવીને જરૂર મારશે તેથી તે નાસવા લાગ્યો. પણ પીર સાહેબે કહ્યુ કે નાસે છે શુ કામ એતો આવીને ગરીબ ગાય જેવો થઇ જસે. તો પણ પલાને ધીરજ રહી નહીં, તે એક ટેકરા ઉપર ચઢી ગયો, પેલો સાંઢ ખાડીની

આ પાર આવી પીર સાહેબ આગલ માથુ નમાવી ઉભો થયા. આ જોઇ પેલો સખસ હેરત પામી ગયો. અને લોકોને જોવા માટે ભેગા કરવા મોટેથી બુમો પાડવા માંડયો. ઘણા લોકો ખાડી ઉપર ભેગા થઇ ગયા અને નકરેલો સાંઢ આવો નરમ થઇ ગએલો જોઇ અજાયબ થયા. પેલો સખસ પણ હવે પીર સાહેબ પાસે આવ્યો. પીર સાહેબે તેને કહયુ કે એક પુળી ઘાસ લઇ આવ તે જઇને લઇ આવ્યો અને પીરે તે ઉપર કાંઇ પઢી પેલા સાંઢને ખાવા આપ્યુ. ઘાસ ખાધા પછી તો તે એટલો બધો નરમ પડી ગયો કે છોકરાં તેની ઉપર બેસતાં તો પણ તે બોલતો નહીં આથી ગામના લોકોની એક મોટી આપ્ફત દુર થઇ.

માંડવી તાલુકાના તડકેશ્વર ગામમાં પીર સાહેબ પોતાના મુરીદોમાં ગયા હતા, ત્યાં એક સખસ આવ્યો અને પીર સાહેબ આગળ અરજ કરવા લાગ્યો કે મારો એક બળદ ગાડીમાં કે હોળમાં બીલકુલ ચાલતો નથી. ઘણાએ ઇલાજ કર્યા પણ કાંઇ સુધરતો નથી માટે આપ દુવા કરો કે એ ચાલતો થઇ જાય પીર સાહેબે કહ્યું કે જા થોડો ગોળ અને એક સુતળીનો દોરડો લઇ આવ

પેલો સખમ ખોળ અને દોરડાં લઇ આવ્યો. પીર સાહેબે તે મત્રીને ખોલ બળદને ખવરાવવાનું અને દોરડો તેના ગળામાં બાંધવા કહ્યું પેલા સખસે જઇને ખોલ ખવરાવ્યો અને દોરડો ગળામાં બાંધ્યો કે ઝટ પેલો બળદ ચાલુ થઇ ગયો અને પછી એવો સુતર થઇ ગયો કે કોઇ દહાડે અટક્યો નહી.

એક દિવસ પીર સાહેબ માંગરોલમાં પોતાના મકામ ઉપર બેઠા હતા તેવામા આગની બુમ પડી બધા લોકો ગભરાવા લાગ્યા અને તપાસ કર્યો તો હીદુવાડ તરફ આગ લાગેલી જણાઇ. રજપુતો બધા દોડતા આવ્યા અને પીર સાહેબને આગ વાળી જગા ઉપર લઇ ગયા. પીર સાહેબ ત્યાં જઇ પોતાનો હાથ અધર ઉચક્યો કે પેલી આગ અટકી ગઈ અને બધાઓએ મળી તે ઓલવી નાંખી. માગરોલના આસપાસના ગામડાંઓમાં પીર સાહેબ ફરતા હતા તેવામાં લોકો ભેગા થઇને પીર સાહેબ પાસે આવ્યા અને અરજ કરવા લાગ્યા કે હજરત, ચોમાસુ અડધું જવા આવ્યુ પણ હજુ વરસાદ પડતો નથી અને લોકોના જીવ અધર છે માટે આપ દુવા કરો કે અલ્લાહ તાલા

રહેમત મોકલે. પીર સાહેબ બધા લોકોને લઇ ગામની બહાર ગયા અને ત્યાં નમાજ પઢી અલ્લાહ આગળ દુવા માગી. એક કલાકમાં એટલો બધો વરસાદ પડયો ક લોકોને ઘેર આવવુ મુશકેલ થઇ પડયુ.

ઝવડીઆ ગામમા ચોધરા–ભીલ લોકોનો એક ગુરૂ રહેતો હતો જે જાદુ વિદ્યામાં ઘણો હોશીઆર હતો તે આસ પાસના ગામડામા ફરતો હતો તેવામા પીર સાહેબ પણ ત્યા જઇ પહોચ્યા. પેલાને જાદુ વિદ્યાની એટલી બધી મગરૂરી હતી કે કોઇને ગણકારતોજ નહીં. પીર સાહેબને ત્યા આવેલા જોઇને ઘણો ગુસ્સે ભરાયો અને કહેવા લાગ્યો કે એવા ફકીરતો ઘણા આવે છે. તેવામા ત્યા એક સખ-સને જીન વળગેલો હતો તે પીર સાહેબે કહાડયો એટલે તો પેલા સાધુની અદેખાઇનો કાઇ પાર રહયો નહી તે ગુસ્સામા ને ગુસ્સામાં ગામ છોડીને જવા લાગ્યો તેવામાં પીર સાહેબને સામા આવતા જોયા. તેના સાથેના માણ-સોએ કહ્યુ કે પેલા પીર આવે છે. જેથી પેલા સાધુની નજર પીર સાહેબ ઉપર પડી તેવોજ તે ઠરી ગયો અને એકદમ પીર સાહેબના કદમમાં જઇને પડયો. પીર સાહેબનો

ચહેરો જોતાંજ તેના મન ઉપર એટલી બધી અસર થઇ કે તેનો ગર્વ ગળી ગયો અને પીર સાહેબનો સદાનો સેવક થઇ રહ્યો એ દીવસથી બધા ચોધરી તથા ભીલ પીરસાહેબને માનવા લાગ્યા તે આજ દિવસ સુધી માને છે અને ગાદીનો હુકમ ઉઠાવે છે.

પીર સાહેબનો એક પોપટ જે તેમના સાથે રહેવાથી એવો વાચાળ થઇ ગયો હતો કે લોકોને જ્ઞાનનો બોધ કરતો અને એવી દલીલો કરતો કે માણસની અક્કલ હેરાન થઇ જતી. તે પીર સાહેબની જગાની આગળ છુટો બેસી રહેતો અને જે આવે તેની સાથે વાતો કરતો. છેટેની વાત પણ કોઇ તેને પુછતું તો તે કહેતો. તેનુ મન રોશન હતુ તેથી તેને બધી ખબર પડતી હતી એ પોપટ તેમના રોજામા દફનાવવામાં આવલો છે.

પીર સાહેબનો ઓરસ દર વરસે પોસ સુદ બીજથી ભરાય છે. તે હકીકત મુબાઇના જાણીતા સાંજ વર્તમાન પેપરના તા. ૫–૧–૧૪ ના અંકમા પ્રસિદ્ધ થએલી છે. તે ઉપયોગી હોવાથી આ સ્થળે ટાંકી લેવામા આવે છે.

માંગરોલમાં પીર મોટા મીયાં સાહેબનો ઓરસ.

સુરત અને ભરૂચ વચ્ચે આવેલ કોસંબા–ઝંખવાવ રેલ્વેના માંગરોલ ગામે પીર મોટા મીયાં, સાહેબનો એરસ હાલમા ભરાયો છે તેમા દૂર દુરથી સરસામાનની દુકાનો તથા લોકો આવેલ છે. દુકાનો ગયા ડીસેમ્બર મહીનાની ૨૦ મી તારીખથી આવવા લાગી છે અને માલ આવતો જાય છે. આ ઓરસ લગભગ સવા મહીના સુધી રહે છે અને લોકો ત્યાં આખા વરસની ખરીદી કરે છે જેથી દુકાનદારોને ઘણી વકરી થાય છે. આ ઓરસ એકસોને આઠ વરસથી દર સાલ થાય છે. જ્યાં પીર સાહેબના હજારો મુરીદો ભેગા થાય છે. પોસ સુદ બીજ એ તારીખ ઓરસ માટે મુકરર કરવામા આવી છે એ વખત લોકોને નવરાસનો હોય છે એટલે તેમને ઓરસમાં આવવા સારી જોગવાઈ મળે છે. જુદા જુદા ગામના લોકો ત્યાં માંડવા નાખે છે

અને પોતાના મળતીયાઓને બોલાવી તેમની મહેમાનદારી કરે છે. ખાવા પીવાની હોટેલો પણ ઘણા આવે છે જેથી અજાણ્યા માણસને ત્યા કાઇ તકલીફ પડતી નથી- આ ઓરસમા રફાઇ તથા ધમાલ ખેલવા દુર દુરથી જુદા જુદા વર્ગના ફકીરો આવે છે જેમને ગાદીવાળા પીર સાહેબ તરફથી અગીયાર મણ ખીચડી તથા નવ ડબ્બા ઘીના મળે છે અને એ લોકો ઉરસની રાતે દરગાહ આગળ રફાઇ ખેલે છે ગાદીવાળા પીર સાહેબ આ વખત ત્યા બેસે છે અને બીજા ખલીફાઓ પણ ત્યા હાજર રહે છે. રફાઇ રાતના બે ત્રણ કલાક થાય છે.

ઓરસના આગલા દહાડે સદલ નીકળે છે સંદલને દીવસે બધા લોકો પીર સાહેબના ઘર આગળ ભેગા થાય છે. અને ત્યા દરગાહના ગલેફ, સુખડ, મલીદો, બતાસા, ફુલની ચાદરો. લોબાન વગેરેથી તાસકો તથા થાળ શણગારે છે. ઓલપાડ ગામના ઢોલી લોકો જે એકસોને આઠ વરસથી આ સદલના મેલાવડા વખતે વગાડવા આવે છે તે વાજા વગાડે છે અને મોટી ધામધુમથી સદલની સવારી પીર સાહેબના મકાનેથી દરગાહ તરફ જવા રવાના થાય

છે સવારી ઘણી ધામધુમથી નીકળતી હોવાથી ગામના લોકો રસ્તો સાફ રાખે છે તથા પોલીસ સારો બંદોબસ્ત રાખે છે. આ સવારીમાં મોટા મોટા શેઠીઆઓ પીર સાહેબનું સંદલ ઉપાડીને ચાલે છે. રસ્તામાં કસીદા તથા પીર સાહેબની તારીફ બોલના તથા મોલુદ પડતા થોડા લોકો આગળ ચાલે છે. આખા રસ્તે લોબાન બળતુ જાય છે અને ડગલે ડગલે ઢોલીઓ, હજામો, વગેરે વસવાયા લોકોને પઇસા વેહચાતા જાય છે. અહી એવો રીવાજ છે કે પીર સાહેબ સદલની સવારીમા નીકળે ત્યારે ઢોલીઓ તેમની આગળ વાજા વગાડે છે, હજામો પખા નાખે છે અને બીજા વસવાયાઓ પોત પોતાનુ કામ કરતા સદલની આગળ ચાલે છે બે ડગલા ચાલીને ઢોલીઓ ઉભા રહે છે અને ઉભા રહ્યા એટલે બધા વસવાયાઓને પૈસા વેહચવા પડે છે એટલે પીર સાહેબના ઘર આગળથી દરગાહ સુધી જતાં ગરીબગરબાઓને ઘણા પઇસાની ખેરાત કરવામા આવે છે. આ રીવાજ પેહેલાથી જારી છે. આવી રીતે ધામધુમથી સદલ દરગાહમા આવે છે અને પછી પીર સાહેબની કબર ઉપર ચડે છે. સદલ પછી ભરગચ્છીના કીંમતી ગલેફ ચડે છે અને પછી ફુલની ચાદરો ચઢે છે તે

પછી સંદલનો કસીદો તથા શીજરો પઢવામાં આવે છે અને પછી પીર સાહેબ ફાતેહા પડી દોઆ માગે છે આ વખતે હજારો માણુસો હાથ ઉચા કરી ફાતેહા પઢ છે જે દેખાવ ઘણો અસર કરનારો થઇ પડે છે. પહેલાં પીર મોટા મીયાં સાહેબવાળી મોટીદરગાહમાં સદલ ચડે છે. આ ક્રીયા થઇ રહ્યા પછી પ્રસાદ વહેંચવામા આવે છે જે લેવાને માટે બાળક લોકો મરી મટ છે. સંદલની સ્વારી ચાર વાગે સાજના નીકળે છે અને સાત વાગે ખલાસ થાય છે રાતના તે દિવસે બધે રોશની કરવામાં આવે છે અને રસ્તામ કીટસનની બત્તીઓ લગાડવામા આવે છે. રાતના ખાણા પછી મોલુદીઆઓ, કસીદા પઢનારા, કવ્વાલો તથા ભજન કલામ કહેનારા ભેગા થાય છે અને આખી રાત દરગાહમા તથા પીર સાહેબના ઘર આગળ ખુદાતાલાની તારીફ કરે છે. સદલના બીજે દીવસે ઓરસ થાય છે. તે દીવસે પીર સાહેબ તરફથી તમામ મુરીદોને તથા ગામમાં આવેલા મેમાનોને એક મોટા પાયા ઉપર ખાણુ આપવામાં આવે છે હીદુઓને પાકા સીધાં અપાય છે મુંબાઇ સુરત જીલ્લો ભરૂચ જીલ્લો, ખેડા જીલ્લા, અમદાવાદ જીલ્લો, રેવાકાંઠા મહીકાંઠા, નવસારી પ્રાંત, વડોદરા પ્રાંત, કડી પ્રાંત, રાજ-

પીપળાના રાજ્યના તાલુકાઓ વીગેરે ઠેકાણેથી એ ગાદીના મુરીદ લોકો આવે છે અને દર વરસે એ ઓરસમાં ઉલટ ભર્યો ભાગ લેછે. આ પીરસાહેબના મુરીદોમા ઘણાં ઠાકોરો તાલુકદાર પણ છે અને તે પણ પોતાના રસાલા સાથે મોટા ઠાઠથી આવે છે. તમામ મુરીદોની સંખ્યા વીસ હજાર જેટલી ગણાય છે. ગાદીની હાલત આબાદ છે અને દરગાહની તમામ જાગીર પીર સાહેબના કબજામા છે. ઓરસના ટાકણે દરગાહને ઘણી આવક થાય છે એટલુંજ નહીં પણ આસપાસના ગામડાઓના લોકો પીર સાહેબ તરફ ઘણી ભેટો મોકલે છે. માંગરોલમાં હાલ ચાર દરગાહો પાકી બાંધેલી છે. તે તમામના ચારે તરફના દરવાજા જરમન સીલવરના બનાવેલા છે અને અંદર બધાને કઠેરો પણ જરમન સીલવરનો છે. દરગાહના કંપાઉંડમાં જવાનો મોટો દરવાજો પાકો છે અને તેના મોટા મોટા કમાડ પીતળના બનાવેલા છે. હજુ આ દરગાહમાં કામ ચાલે છે અને થોડા વખત પછી એવી તો જોવા લાયક થશે કે લોકો દુર દુરથી ત્યાં આવશે. આ દરગાહોમાંની ત્રણ તો પીર બડામીયાં સાહેબની બનાવેલી છે. પીર બડામીયાં સાહેબની ઉમર હાલ લગભગ ૮૦ થી ૮૫ વરસની છે.

તેઓ ઘણા પરહેજગાર અને ફકીરી રસ્તાવાળા છે. હજારો લોકોને તેમનાથી ફાયદો પહોંચે છે તે પોતાનો વજીફા (નીત્ય પાઠ) પઢવામાં એવા તો મજબુત છે કે તે પચાસ વરસથી ખંડન થતો નથી. હજારો પીરોના નામ તેમને મ્હોડે છે અને તે દરરોજ વજીફા પછી પઢે છે. તેમનો ચહેરો એવો નુરાની છે અને તેમની વાણી એવી સરસ છે કે લોકો તેમની આગળથી ખસતાજ નથી. તેઓ એક ખરા મહાત્મા અને વલી સખસ છે. તેઓ હાલના પીરજાદા મોટા મીયાના પીતાના કાકા થાય છે. પીરજાદા મોટા મીયા ઉપર તેમની ઘણી મોહબત છે અને તેમને બુજુરગોના રસ્તા ઉપર કાયમ જોઇ પોતે ઘણા રાજી થાય છે. પીરજાદા મોટા મીયાએ આ વખતે ઓરસનો બંદોબસ્ત ઘણો સારો કર્યો હતો. તેમણે બી. એ. સુધી કેળવણી લીધી છે. એટલે હાલના જમાનામા તેઓ ઘણા પોસાય છે, અને લોકોનો ભાવ તેમના તરફ ઘણો વધ્યો છે તેમને મુસલમાન ધર્મનું સારૂં જ્ઞાન હોવાથી તેઓને કડીના શહેર કાજી પણ નીમ્યા છે, શ્રીમંત ગાયકવાડ સયાજીરાવ મહારાજ છેલ્લા કડી ગયા ત્યારે તેમને પોતાની મુલાકાતનો લાભ આપ્યો હતો અને તેમની વાતચીતથી ઘણોઃ સંતોષ મેળવ્યો હતો. પીરજાદા

મોટા મીયાં હાલ પોતાના મુરીદોની કેળવણી માટે ઘણી કોશીશ કરે છે અને હમેશા બોધ કરી તેનને સુધારાના માર્ગ ઉપર લાવે છે તેમને અરબી, ફારસી, ઉરદુ, હીંદી, અંગ્રેજી, ગુજરાતી વીગેરે ભાષાઓનું જ્ઞાન હોવાથી લોકો ઉપર તેમની સારી છાપ પડે છે અને લોકો તેમનું કહેલું માને છે તેમની દેખરેખ અને નજર નીચે માગરોલનો ઓરસ ભરાયો છે અને હજુ જારી રહી આખા જનેવારી મહીના સુધી ચાલશે. આટલી લાંબી મુદત સુધી કોઇ પણ ઓરસ આખા હીંદુસ્તાનમા ભરાતો નહીં હશે.

ઉરસનો દીવસ.

પીર મોટા મીયાં સાહેબનો ઉરસ તેમની વફાતના દીવસે થાય છે એવું કાંઇ નથી મુંબાઇમાં માહીમનો ઉરસ જેમ સાલ પ્રમાણે હીંદુ તીથીની ગણતરીએ થાય છે તેમ

આપણુ પોતે સુદ બીજને રોજ થાય છે. આમ કરવાનું કારણ ફકત એટલુજ માલમ પડે છે કે એ વખતમા ખેડુતો અને બીજા લોકોને ફુરસદ હોય છે તેથી તેમને તેમા ભાગ લેવાને ઠીક પડે છે. લોકોની સગવડને માટે કદાચ એક દીવસ નક્કી કરવામા આવે તો લોકો જાણે છે અને સવાબમાં સામીલ થાય છે હજનો દીવસ, જુમ્માના ખુતબાનો દીવસ ઇદ ખુતબાનો દીવસ રમજાનના રોજા રાખવાનો મહીનો તથા રજબ ઝીલહજ રબીઉલ અવલ એ પ્રમાણે બાર મહીના તથા અઠવાડીયાના સાત દહાડા નામજનો વખત પણ શરીયત પ્રમાણે નકકી કરવામાં આવ્યોછે, હજ ઝીલહજ મહીનામાજ થાય. ફરજ ખુતબો જુમ્માના દીવસેજ પઢાય ફરજ રોઝા રમઝાન મહીનામાજ રખાય કુરબાની બકરી ઇદના મહીનામાં અમુક દીવસેજ અપાય એવા એવા વખત શરીઅત પ્રમાણેજ બધાએલા છે અને તે માણસની જાણ માટે તથા પહેલાંથી તૈયાર થઇ રહેવા માટે નક્કી કરવામાં આવે છે. વળી અકીકો કરવાનો હોય છે તોપણ દહાડો નક્કી કરાબાદ આવે છે; મોટાપાયા ઉપર વાએજ પઢાવવુ હોય છે કે મોલુદ શરીફ કરવી હોય છે તોપણ દહાડો નક્કી કરી લોકોને ખબર આપવામાં આવે છે નીકાનુ પણ તેમજ છે વળી ફલાણા

દહાડે ફલાણા આલીમ કે હાજી ફલાણે ગામથી આવવાનાં છે અગર જવાનાં છે તેમને મલવા જવાનો વખત નક્કી કરવામાં આવે છે અને લોકો તે પ્રમાણે જાય છે. વાએજ મોલુદ શરીફ અને શાદીના તો ઇજન પણ દહાડો નક્કી કરી કાગળ લખીને પહેલાંથી મોકલવામા આવે છે. વળી કોઇ પણ મોલવી હાફેજ કે આલીમ ગુજરી જાય છે તો તેના જનાજામાં વખત નક્કી કરી તેમાં શામીલ થવા દુર દુરના માણસોને ખબર આપવામાં આવે છે કે જેથી લોકો દુર દુરથી તેમા સામીલ થવા આવે છે. આલીમોના ઘેર શાદી હોય છે તો પણ દહાડા નક્કી કરવામા આવે છે એટલે દહાડો વખત તો લોકોની સગવડ માટેજ નક્કી કરવામાં આવે છે. ઉરસનો દહાડો પણ એજ હેતુથી નક્કી થાય છે અહીં તો ફાતેહા ગમે તે દીવસે દેવાઇ શકે છે. અમુક દીવસે એક ઠેકાણે લોકો ભેગા થયાથી શું ફાયદો થાય છે તે સુન્નારાના હીંમાયતીઓ આપણને વારવાર બતાવે છે એટલે વીવેચન કરવાની જરૂર નથી બધા માણસો સાથે મળીને ફાતેહા પડે અને દોઆ માગે તો કાંઇ પણ ફાયદો થાય એ ઉઘાડું છે.

મહેફીલ ખાનું.

ગાદીવાલા પીર જાદા સાહેબો મુરીદોની કાળજી રાખવામા કાંઈ પણ ખામી રાખતાં નથી તેથી મુરીદોએ પણ તેમના કહેવા ઉપર અમલ કરવો જોઈએ અને તેમને પોતાના માબાપ ગણી તેમની સેવામા તન, મન, અને ધનથી હાજર રહેવુ જોઈએ હાલ દરગાહના કપાઉન્ડની મસ્જીદ દુરસ્ત કરવાનુ તથા તેના સાથે વાએજ તથા મોલુદ શરીફ પઢવા માટે એક મહેફીલ ખાનુ બનાવવાં પીર સાહેબ ખાએશ રાખે છે અને આશા છે કે તે થોડી મુદતમાં તૈયાર થઈ જશે. આ ચીજોની ગાદીના મુરીદોને ઘણી જરૂર છે માટ તે તેયાર કર્યા વીના છુટકો નથી વલી દર વરસ ઘણા મુરીદો ઉરસમા આવતા હોવાથી ગામના મકાનો પુરાં પડતા નથી તેથી દરગાહના કપાઉન્ડમા એક મોટી ચાલી બાધવાની પણ પીર સાહેબને કાલજી છે જે ખુદાતાલા બર લાવશે. ઓલપાડના મુરીદોને આવા મકાનની ખાશ જરૂર છે કારણકે તેઓ અસલથી ઘોસી વીગેરે બીજા માણસોને

લઇને મોટા ખટલા સાથે ઉરસમાં આવે છે. મુબાઇના મુરીદોને પણ આવા એક અલગ મકાનની જરૂર છે માટે તેમણે દરખાસ્ત કરવી જોઇએ, જુદા જુદા જથાના મુરીદો એ જુદા જુદા ખડ માટે પીર સાહેબને અરજ કરવી જોઇએ. હવે રેલ્વે થવાથી ઘણા મુરીદો દુર દુરથી મોટી સખ્યામાં આવવા લાગ્યા છે એટલે હમણાંથી એવી તજવીજ થાય તો ઠીક. નહી તો આગળ ઉપર જગાની ટાસ પડશે ગામના પટેલ તથા આગેવાનોએ આ કામમા પુરી મદદ કરવી જોઇએ કારણ કે જો પીર ન હોય તો તેમના ગામને કોઇ પુછત નહીં અને ત્યા કોઇ કદી આવત પણ નહી પણ પીર ત્યા લેટેલા છે એટવે દુર દુરથી લોકો ત્યાં આવે છે પીરની જગા કાયમ છે તેને વધારવાની કોશીશ કરવી જોઇએ. પીરનોજ પ્રતાપ છે કે માગરોલના લોકોના નામ આ કીતાબમાં પ્રસિદ્ધ થયા છે નહીં તો પીરના બીજા મુરીદો એટલા બધા અને એવી સારી હાલતના છે કે માગરોલ વાલા તેમના સામે કાંઈ નથી પણ પીરની ખાનકાહને લીધેજ તેમનુ માન છે. પીરની જગા તેમના ગામમા જુના વખતથી છે નેથી ત્યાં હજારો લોકો આવે છે માટે આગેવાનોએ આ જગા ઉપર બીજી ચીજ કરતાં વધારે ધ્યાન

આપવુ જોઇએ. પીરની દુઆથી તેઓ આબાદ થયેલા છે એ તેમણે ખાસ સમજવુ જોઇએ પીર ખુદાતાલાનો રસ્તો દેખાડનારાં છે એટલે તેમનો દરજો બીજા કરતાં મોટો છે ખુદાતાલાએ આપેલી આવી મોટી ચીજ માટે તેનો આભાર માનવો જોઇએ.

ઔલીઆની જયારત.

વલી લોકો ખુદાના આશક અને તેના ખાસ બંદા છે તેમના ઉપર ખુદાની હમેશાં મહેરબાની અને મીઠી નજર હોય છે તેઓ હમેશાં તેની છાયા નીચેજ રહે છે. જયારે તેઓ દુનીયાંમાંથી પડદે થાય છે ત્યારે તેમની રૂહ (આત્મા) તેમના શરીરથી જુદી થઈ તેની નેકીના સબબથી એક સારી જગાએ જઇ શાંતી અખત્યાર કરે છે અને શરીર જમીનમાં દફન થાય છે અને નેક રૂહ ઘણી મુદત સુધી

આ શરીરમાં રહીને શરીર પાસે સારાં કામ કરાવે છે જેથી ખુદાતાલાની પસંદગી મેલવી વધારે નેકી ધારણ કરે છે. અને શરીરને પણ નેકીનાં કામ કરવામાં સામીલ કરે છે તેના નેક સબંધના લીધે શરીર નેક કામો કરનારૂ ખુદાતાલાની નજરમા સાબીત થાય છે તેથી તેના ઉપર રૂહના જેવી ખુદા તાલાની રહેમ નજર અને કૃપા થાય છે, આવુ નેક કામ કરનારૂ શરીર કે જેણે પોતાના સાચા ખુદા તાલાનો હુકમ ઉઠાવવામાજ વાપર્યા હોય તે જ્યા દફન થાય છે ત્યાં તેની ઉપર ખુદા તાલાની મહેરબાનીની છાયા અને ફરિસ્તાઓની નીગેહબાની રહે છે. નેક રૂહ ઉપર જેની ખુદાતાલાની રહેમ નજર હોય છે તેનીજ તેના સબંધવાળા નેક શરીર દફન કરેલું હોય છે ત્યાં જવાથી ખુદા તાલાની રહેમ નજરનો હીસ્સો ન મલે એમ કહેવાય નહી. ત્યાં જઈને ખુદાતાલાની તોહીદ કરે અને દરૂદ પડે તો તેને બહેકાવનારી વૃત્તીઓ દુર થઈ તેનું મન ચોખુ થઈ જાય. ત્યાં તે આવી ચોખી નય્યતથી એ જે કાંઇ ખ્યાલ કરે અને ખુદાતાલાની બંદગી કરે તેથી તેને ફાયદો થયા વીના રહે નહીં.

ઓલીઆ મરતા નથી.

ઓલીઆઓની નેક રૂહ તેમના નેક શરીરથી અલગ થઈ નેક જગાએ જઇ શાતી સાથે વાસ કરે છે. આવી નેક રૂહ હમેશા ખુદાતાલાની રહેમ નજર અને શાંતીને લીધે કાંઇ ચીજમાં લપટાએલી કે ગુથાએલી હોતી નથી. એટલે તે સ્વતત્ર હોઇ બીજા જીવતાં માણસોની હાલત જાણવાનો તથા તે ઉપર નજર કરવાનો વખત મળે છે પણ જે લોકો હમેશાં કાળાં ધોળાં કરી લોકોના ગળા કાપી મરી ગયેલા હોય છે તેમની રૂહ તથા શરીર બંનેએ કાંઇ પણ નેકી કરેલી હોતી નથી એટલે તેમના શરીરને પણ પીડામાં પડવુ પડે છે અને રૂહને પણ પાપના કુડમાં પડવુ પડે છે. તેમની રૂહ આફતમાં સપડાએલ હોવાથી તેને કોઇ પણ ઠેકાણે જવાનો કે કાંઇ પણ જોવાનો વખત મલતો નથી અને બદીને લીધે તેને એજ હાલતમાં રહેવુ પડે છે એટલે તે મુરદા સમાનજ છે. પણ ઓલીઆઓની રૂહ નચીન્ત સ્વતત્ર અને છુટી હોવાથી શકિત ધરાવે છે

અને તેથીજ તેમના ગુજરવા પછી પણ તેમનાથી લોકોને ફાયદો પહોચે છે.

આ ઉપરથી આપણે જોઈએ છીએ કે જે સખ્સને હાકેમ ચાહે છે તેની સાથે ઓળખાણ કરવાને અને તેની મહોબત મેળવવાને બધા લોકો કોશીશ કરે છે. ત્યારે પછી ખુદા જેને ચાહે, તેની મહોબત કરવા લોકો દોડે એ દેખીતું છે. હાકેમની ઓળખાણ વાળો માણસ કોઈની શીફારસ હાકેમને કરે છે તો તેને માનવી પડે છે ત્યારે આતો ખુદાના ખાસ લાલ છે માટે તેમની દુઆ કબુલ થાય એમા નવાઈ જેવુ કાંઈ નથી.

વલી લોકોનો મરતબો

મજમુએ તસવ્વુફ નામની કીતાબના આદાબુલ ફોકોરા નામના ભાગમાં લખ્યુ છે કે "હજરત અબદુલ્લા બિન

માલિક રદીઅથી નકલ છે કે મને મહુંમદ બિન અહમદ આબિદે કહ્યું કે હું જુમા (શુક્રવાર) ના દીવસે અસરની નમાઝ પછી બેતુલ મુકદદસમા સુલેમાની દરવાજા આગળ બેઠા હતા તેવામા અચાનક બે સખસ ત્યાં આવ્યા અને થોડે થોડે છેટે બેઠા મેં ડરતાં ડરતા તેમને લાચારીથી પુછ્યુ કે તમે કોણ છો અને કયાંથી આવો છો ત્યારે જે તદન નજદીક હતો તેણે જવાબ આપ્યો કે હુ ખીદર પેગમ્બર છુ અને આ છે તે ઇલિયાસ પેગમ્બર છે. તમે બી'તાના હુ તમને એક દોઆ બતાવુ છુ તે તમે જુમાના રોજ કીબલા તરફ મ્હોઢુ રાખી અસરની નમાઝ પછી પડવી શરૂ કરજો, આથી તમારા મનની મુરાદ પુરી થશે. તે ઉપરથી હુ ઘણો ખુશી થયો અને બી'ક મટી ગઈ પછી મેં અરજ કરી ક "આપને વલી લોકોની હકીકતો સારી રીતે રોશન હશે" ત્યારે તેમણે કહ્યું કે "હા સાભળો જ્યારે મહાન હઝરત મોહમદ પેગમબર સલ્અમ રૂપી સૂર્ય આ દુનીયામાંથી અસ્ત થયો ત્યારે બધે અંધકાર થવા જેવું લાગ્યુ આથી પૃથ્વી–જમીને દીલગીર થઇ ખુદા આગળ અરજ કરી કે હે પાક પરવર દિગાર તેં તારા હબીબ–પેગમ્બરને ઉઠાવી લીધા એટલે મારૂં તો સરવે ચાલ્યું ગયું; નને શોકના દરિઆમાં

નાંખી દીધી અને નકામી જેવી કરી નાંખી હવે. કયામત સુધી મારો ટેકો તો તેં કોઇ રાખ્યો નથી ત્યારે ખુદાનો હુકમ થયો કે હે જમીન તું ગભરાતી ના તારે ખેદ કરવાની જરૂર નથી હુ તારા ઉપર એવા વલી લોકો પેદા કરીશ કે જેના નુરથી તને સુર્યની માફક ચમકાવીશ, રોશન કરીશ અને આ સમાનથી વધારે શોભાયમાન કરીશ. તારૂ બધુ કારખાનુ તેમની મારફતથી હમેશ મુજબ જારી રહેશે. અને ખુદાએ કર્યું પણ તેમજ હર જમાનામા વલી લોકો પેદા કર્યા અને તેમનાથી દુનિયાનુ કારખાનુ ચલાવ્યુ. સફીનતુલ અઔલીયા નામની કીતાબમા લખ્યુ છે કે 'પેગમ્બર પછી મહાન દરજ્જાવાળા અને કરામત વાળા વલી લોકો છે તેમની મહોબત અને તાજીમ કરવી તેમની સાથે મળવું તેમના ઉપર આકીન રાખવુ તેમની સાચા દીલથી ખીદમત–ચાકરી કરવી તેમની પાસે જવુ તેમની જરૂરીઆતો તરફ જોવુ એ વીગેરે સેવાઓની ખુદા સાથે ગણતરી થાય છે કેમકે તેઓ શુરા પુરૂષો છે જેણે તેમને રાજી રાખ્યા. તેણે ખુદાને રાજી રાખ્યો, તેઓ જ્ઞાની, નમ્ર, ઉદાર, નેક, સાચા, અને શરીયત, તરીકત અને હકીકતના પાબદ હોય છે તેમને સતાવવુ એ ખુદાનો ગજબ અને કે'ર વ્હોરી

લેવા જેવુ છે. તેમને દુખ દેવાથી ખેદાન મેદાન થઇ જાય છે અને મતીયાનાશ વળી જાય છે અને તેમના દીદાર કરવાથી ગુન્હા દુર થઇ જાય છે એટલુ જ નહી પણ બન્ને લોકમા કલ્યાણ થાય છે તેમની સહોબતમા રહેવાથી અને તેમની રહેણી અને મુકન પ્રમાણે વર્ત્તવાથી ભારે દરજ્જો મળે છે અને તેમની કબરોની જયારત કરવાથી મોટુ ફળ મળે છે " અબુલ આસ કહે છે કે ખુદાના દોસ્તોનો હાથ પકડ કે તેઓ તારી શીપારસ કરે જે કોઇ અલ્લાહના દોસ્તોના દોસ્તીથી મોહડુ ફેરવે છે તેની મઝાને પહોચે છે અને ખુદા તેને પણ દોસ્ત ગણતો નથી, નેક માણસોની સોબત નેકી કરતા વધારે અસર પેદા કરે છે ઓલીયા અલ્લાહ સલામતીના સબબ હોય છે તેમના પરતાપથી વરસાદ વરસે છે અને એમના કદમની બરકતથી આબાદી થાય છે જે કોઇ તેમની ખીદમત ખગ દીલથી સાત દહાડા કરે છે તેમને સાત સો વરસની બંદગીનુ ફળ મળે છે અને જે પોતાના પીરની ખીદમત કરે છે તેને હજાર સાલનું પુન્ય મળે છે. તેમના હાથ ચુમવાથી હજારો ગુન્હા માફ થઇ જાય છે અને દીન દુનિયાંમાં તેનુ દળદર દુર થઇ જાય છે. તેમની જયારત

માટે જેટલાં ડગલાં ચાલીએ તેટલોજ સવાબ મળે છે એમનો હાથ પકડવો એ પેગમ્બર સલ્અમનો હાથ પકડવા સમાન છે. એવીજ રીતે એમની સાથે મોહબત કરવી એ ખુદાની સાથે મોહબત કરવા સમાન છે કારણ કે તે તેના દોસ્ત છે જો તે ન હોત તો દરરોજ હજાર બલાઓ અને આફતો આવત. હજરત પીરાનપીર ફરમાવે છે કે ઓલીયા અલ્લાહ દુનિયા અને આખરતના બાદશાહ ગણાય છે અને જે વલી જે ઠેકાણે મુકરર થાય છે તે તે ઠેકાણાના હાકેમ ગણાય છે હજરત અબદુલ્લા મગઝલી કહે છે કે મહાત્માઓના પગની બરકતથી દુનિયાની આફતો દુર થાય છે.

વલી લોકો દુનિયાના ચિરાગ (દીવા) છે એમનો દુશમન દોજખી છે અને એમનો દોસ્ત ખરો જન્નતી છે એમની વાત જ્યા નીકળે છે ત્યા ખુદાની રહેમત થાય છે. કેમકે તેમનો દરજ્જો સઉથી ચડતો છે. જ્યારે તેઓ દુનિયાથી ઉઠે છે ત્યારે આસમાન અને જમીન રડે છે. ઇમાનદાઓને તેથી ઘણી દીલગીરી થાય છે જે લોકો વલીલોકોને સતાવે છે અને તેમનું ભુંડુ બોલે છે તેમને વહેલી મોડી જરૂર સજા થાય છે કારણકે વલીલોકોના મ્હોડામાંથી જે

જે સુકન નીકળે છે તે કદી પાછો પડતો નથી ખુદા તાલા તે કબુલજ કરે છે,* કુરાન શરીફમા ફરમાવ્યું છે કે "ખરેખર અલ્લાહના વલી લોકોને કાંઇ પણ બીક નથી અને તેમને કોઇ દહાડો દીલગીર થવાનો વખત આવતો નથી૧" ' કુરાને શરીફમા સુરએ કાહ્‌ફવાળા ભાગમા ખુદાઓના પ્યારાઓની સહોબતમા રહેનાર નેક કુતરા વિશેની એક બીના વર્ણવેલી છે કહફ એ એફ સુસ નામના શહેર પાસે એક પર્વતમા (જીરમ નામની) ગુફા હતી તે વખતે રાજા દકીયાનુસનો અમલ હતો અને તે રકીમ રાજધાનીમા રહેતો હતો કહે છે કે આ દકીયાનુસે પોતાના રાજ્યમાં બધાને મુર્તીપુજા કરવાનો સખત હુકમ આપ્યો હતો અને તેણે તે માટે એક મ્હોટુ દહેરૂ બધાવ્યુ હતુ. છ જણાઓ કે ખાસ ખુદાના પ્યારા હતા તેમણે તેનુ કહેવુ માન્યું નહી તે ઉપરથી દકીયાનુસે તેમની ચીજ ભાવ લઇ લીધી અને

---

* જુઓ મજમુએ તસવ્વુફ નામની કીતાબનું પાનું ૨૧-૨૨-૨૩.

૧ ઇન્ના અલા ઔલીઆ અલ્લાહે લીખાઓફુન અલયહીમ વલાહુમ યહઝનુન.

કહ્યું કે હુ તમને વખત આપુ છુ માટે વીચાર કરો જો મારૂ કહેવું નહી માનો તો હું તમને મારી નાંખીશ. આ ઉપરથી પેલા છએ સખસો એ તકનો લાભ લઇ પોતાનુ થોડુ ઘણુ લઇ બહાર નીકળી ગયા રસ્તામાં તેમને એક ભરવાડ કે જે ખુદાનો દોસ્ત હતો તે મલ્યો અને તેમની સાથે થયો તેનો એક કુતરો પણ તેની પાછળ પાછળ જવા લાગ્યો, આ જોઇ પેલા સખ્સોએ તેને હાંકી કાઢવા માંડયો તેથી ખુદાએ તે કુતરાને જીભ આપી અને તે બોલ્યો કે જેઓ ખુદાના પ્યારા છે તેમના ઉપર હું પ્યાર રાખુ છું તમે ગુફામાં સુવા જાવ અને હું તમારી ચોકી કરીશ. આથી તેમણે તેને સાથે લીધો ભરવાડની સુચનાથી તેઓ એક ગુફામાં દાખલ થયા અને ત્યાં આસરે ત્રણસે વરસ સુધી રહ્યા. તફસીર વાળા લખે છે કે આ કુતરો તેની નેક સોબતના લીધે જન્નતમાં જસે હવે અહીં જોવાનુ એ છે કે જ્યારે કુતરા જેવુ એક હલકુ પ્રાંણી ખુદાના પ્યારાઓની મ્હોબત અને સહોબતના લીધે જન્નતમાં જશે તો માણુસ જાય એમાં શી નવાઇ!

પીરની અદબ.

મુરીદોએ પીરની સેવામાં હમેશાં અદબથી હાજર રહેવું જોઇએ. સુલુકની કીતાબોમા લખ્યુ છે કે જે મુરીદ પીરના આગળ અદબથી રહે છે તેના ઉપર પીરની મહોબત થાય છે અને અલ્લાહ તાલાની તેના ઉપર રહેમત થાય છે તેમજ તે કાઇ ચીજનો મહોતાજ રહેતો નથી મુરીદે કેવી રીતે ચાલવુ જોઇએ તેનુ બયાન સુલુકની કીતાબોમા નીચે પ્રમાણે આપ્યુ છે.

૧ પીર ઉપર પાકુ આકીન રાખવું જોઇએ અને જે જે સારી સારી વાતો પીર કહે તે ઉપર ખરા દીલથી ધ્યાન આપવુ જોઇએ જે કોઇ આથી ઉલટો ચાલે છે તેને પીરના હાલ તથા ભેદની ખબર પડતી નથી, મુરીદે પીરની ખીજમત અને સેવા ચાકરીને પોતાનીજ-જાતનુ એક કરણુ સમજવું જોઇએ.

૨ પીરની સેવા કરવામા પોતાના જીવની પણ દરકાર ન કરવી જોઇએ જો મુરીદ આ પ્રમાણે કરે તો તે પોતાની ઉમેદને પહોંચે એમા શક નથી ઘણી વખત તેની પરિક્ષા પણ થાય છે માટે તેણે નહીં ગભરાતા પોતાના આકીનમાં કાયમ રહી પીરની અદબ કરવામા કાંઇ પણ ખતરો લાવવો ન જોઇએ.

૩ પીરના હુકમની કદી ના ફરમાની ન કરવી જોઇએ તેમના હુકમ ઉપર રાજી રહેવુ જોઇએ કારણ કે એના વગર આગલો રસ્તો સુઝતો નથી.

૪ પીરની તરફ કોઇ વાતે અણગમો ન બતાવવો જોઇએ કારણ કે તેઓ પીર હોવાથી ખુદાતાલાના હુકમ પ્રમાણે ચાલે છે ખોટી રીતે ચાલે તો પીર કહેવાય નહીં.

૫ દીનનુ કે દુનિયાનુ કોઇ પણ કામ પીરના હુકમ સીવાય થોડુ કે બહુ કદી કરવાનુ માથે લેવુ ન જોઇએ.

૬ પીરની રીત ભાત, નરમાશ, અને તેમની મહેમાનદારીને હલકી ગણવી ન જોઇએ અને જે વાત પીરને પસંદ ન હોય તે તરફ મુરીદે વલણ કરવુ ન જોઇએ.

૭ જે કાંઇ ભેદની વાત મુરીદે જાગતાં કે સ્વપ્નામાં જોઇ હોય તેનો ખુલાશો પીરના જ્ઞાનથી મેળવવો જોઇએ-

૮ હમેશાં પીરના વચનના આતુર રહેવું જોઇએ અને જોવુ જોઇએ કે પીર શુ ફરમાવે છે કારણ કે તેમની જીભ ખુદાતાલાના કમાલ સભળાવવાનુ એક સાધન છે જે કોઇ આફીનથી આવુ કરે છે તે કદી પીરના કમાલની બરકતથી બે નસીબ રહેતો નથી.

૯ પીરની આગળ કોઇ દહાડે મોટેથી બોલવું ન જોઇએ કારણ કે એમ કરવુ એ બહુ મોટી બે અદબી છે.

૧૦ પીરની આગળ હસ્યા મશ્કરી કરવી ન જોઇએ એમ કરવાથી પીરની બે અદબી થાય છે કારણ કે હસ્યા મશ્કરી કરવાનો ખુદાનો હુકમ નથી.

૧૧ પીરની આગળ નકામું બોલ બોલ નકરવું જોઇએ કારણ કે તેમ કરવાથી તેમની યાદમાં ખલલ પડે છે અને મુરીદની બે અદબી ગણાય છે.

૧૨ પીરનો મરતબો સઉથી મોટો સમજવો જોઇએ જે વાત પીરને કહેવા જેવી ન હોય તે કહેવી ન જોઇએ અને બે ફાયદા પુછ પુછ કરવી ન જોઇએ.

૧૩ પીરનો ભેદ કોઇને કહેવો ન જોઇએ મુરીદને ગેબથી ખબર પડે તો પણ તેણે ખોલવો ન જોઇએ કારણ કે એવું કરવાથી દુનિયા તેમને ચેન દેતી નથી

૧૪ પોતાની હકીકત પીરને જાહેર કરવી જોઇએ જે

ભેદ તેના જોવામાં આવે તે પીરને કહેવા જોઇએ કે કદાચ તેમાં કાંઇ સુધારો કરવા જેવું હોય તો પીર કરે

૧૫ પીર આગળ પગ લાંબા કરીને બેસવું અગર ત્યાં સુઇ રહેવુ કે થુંકવું કે હુકો બીડી પીવી કે ત્યાં કોઇ સાથે કજીઓ કરવો એ બાકુ બે અદબી ભરેલુ છે માટે તેમ કરવું ન જોઇએ—

૧૬ પીરને દીનની (જ્ઞાનની) વાતો પુછવી પણ નિરર્થક દુનિયાની વાતો પુછી તેમને કંટાળો આપવો ન જોઇએ

૧૭ પીર કરે તે ન કરવુ પણ કહે તે કરવું જોઇએ.

૧૮ પીર કરતા હુ પોતે હુશીયાર છુ કે વધારે ઇલમ વાળો છુ એમ ગણવું ન જોઇએ કારણ કે તેમનો મરતબો ખુદાએ મોટો બનાવ્યો છે.

૧૯ પોતાના માલ કે દોલતની મોટી મોટી વાતો પીર આગળ કરવી ન જોઇએ કારણ કે તેઓ જાણે છે કે તમે પૈસાની મહોબ્બત ઘણી રાખો છો.

૨૦ પીર અમારા વગર બેસી રહેશે અને તેમને અમારા વગર ચાલવાનું નથી એવો વીચાર કરવો એ મોટામાં મોટી બે અદબી છે તેઓ ખુદા શીવાય કોઇની દરકાર રાખતા નથી

૨૧ પીરને ઝુકીને અદબથી સલામ કરવી જોઇએ અને તેમની દસ્ત બોશી કરવી જોઇએ.

૨૨ પીરના ઉંચે અગર તો તેમની બરાબર કદી પણ બેસવુ ન જોઇએ કારણકે તેમ કરવાથી મુરીદ જાહેલ ગણાય છે પીર પણ ખરા પીર જોઇએ તેમનો નફસ મરેલો જોઇએ તેમનાંમા જરા પણ અભીમાન ન જોઇએ જેને આપણે જાણીએ છીએ અને જેમના ખાન દાન ઇલમ રીત ભાત રહેણી કરણી વીગેરેથી વાકેફ છીએ તેવા ખુદાના રસ્તા વાળા

પીર સાથે સબંધ જોડીએ તો કાંઇ ફાયદોએ થા
કાંઈ રસ્તે ચાલનાર જનારને પીર બનાવી બેસાડ
વાથી કાઇ વળતુ નથી તે તો ખાઇ જાય છે અ
લઇ જાય છે એવા ઘણા દાખલા આપણે સાભળ્ય
છે અને વળી જોયા પણ છે.

સમાપ્ત.